

Geschiedenissen

uit het

Vreemdenlegioen

Uitgave van den

Roman-Boekhandel vh. A. Eichler

Amsterdam

NUMMER 5

Verloren voor de Maatschappij.

10 CENTS
25 CENTIMES

De legionair viel er bijna bij neer, maar de oppasser kende geen medelijden.

Verloren voor de Maatschappij.

EERSTE HOOFDSTUK.

Mishandelingen.

Van tijd tot tijd werd een kleine afdeeling legionairs van het eerste regiment uit Sidi-bel-Abbès naar Oran gezonden, om daar de „Blauwen”, de nieuw aangeworven recruten in ontvangst te nemen en hen onder veilig geleide naar de plaats van hun bestemming te brengen.

Dit keer werd dit aan korporaal Cahier met zijn troepen-afdeeling opgedragen.

Het was hoog tijd, dat er weer nieuwe recruten bij het regiment kwamen, want zoowel de koorts als de gevechten hadden de gelederen van het eerste regiment tamelijk gedund.

Zoowel de werfbureaux als de ronselaars werkten dan ook in den laatsten tijd zeer ijverig en de resultaten bleven niet uit.

Er waren niet minder dan honderd-zestig recruten aangekomen, die bij het eerste regiment ingedeeld werden, terwijl bovendien nog honderd voor Saida bestemd waren.

„Let vooral op dien Oostenrijker,” zei sergeant Loup tot korporaal Cahier, toen beiden op de binnenplaats der kazerne stonden, waar juist op dat oogenblik de manschappen werden opgesteld.

„Wat bedoelt u daarmee, sergeant? Vermoedt u misschien, dat hij van plan is te deserteeren? Daarop moeten wij immers bij alle Duitschers letten; als zij de kust van de Middellandsche Zee en de vreemde schepen zien, dan zijn ze geen oogenblik meer te vertrouwen!”

Sergeant Loup haalde de schouders op.

„Ik ken jouw manschappen beter dan jij hen zelf

kent, Cahier. De drie Duitschers zullen niet zoo gemakkelijk deserteeren. De Elzasser Müller zal zonder de beide anderen niets doen. Volkmann schijnt de aanvoerder te zijn; na de ondervindingen, die hij bij zijn avontuurlijke vlucht door de Marokkaansche woestijn heeft opgedaan, zal hem de lust wel vergaan zijn, het nog eens te wagen. Bovendien zoekt hij nog steeds zijn broeder. Ik geloof dus niet, dat hij nog eens het Vreemdenlegioen den rug zal toekeeren. Hij is verstandig en voorzichtig. —”

Cahier lachte.

„Ge schijnt maar niet te kunnen uitscheiden om zijn lof te verkondigen, sergeant! Ik kan je niet zeggen, hoezeer ik dien jongen haat!”

Sergeant Loup vatte den korporaal bij den arm.

Loup begon toen zacht te spreken en zei:

„Denk je misschien, dat hij *mij* bevalt? Ik kan hem niet zien — maar sedert hij in de woestijn die heldendaad met het postrijtuig verricht heeft en de vrouw en dochter van den generaal uit de handen der Arabieren verlost heeft, is hij de gunsteling van generaal Laurent. Wij moeten dus zéér voorzichtig met hem zijn.

Maar die andere, die Oostenrijker, heeft nog wat op zijn kerfstok. Als je dien eens een poets kunt spelen, Cahier —”

De korporaal viel hem in de rede met de woorden:

„Maak je maar niet ongerust en verlaat je op mij!”

Intusschen had de afdeeling, waartoe de drie kameraden behoorden, zich opgesteld.

Er werd appèl gehouden; daarna vertrok men naar het station.

De troep werd met den eerstvolgenden trein naar Oran gestuurd.

Het was den drie kameraden vreemd te moede, toen zij de stad terugzagen, waar hun ongeluk weer een aanvang genomen had!

Daar zagen zij het fort St. Thérèse weer!

Als een vesting uit de middeleeuwen verrees het boven de Afrikaansche wateren; aan de andere zijde zag men de kanonnen der batterijen. Aan den overkant van den stroom Ain-Rouina stegen de rookwolken der fabrieken van Oran omhoog....

Reeds van uit de verte, toen de vreemde legionairs door de „Promenade de l'Étang" marcheerden, zagen zij de initialen hunner slavernij: L. E. (Légion Etrangère, Vreemdenlegioen).

Door een troep Arabieren drongen een massa menschen heen, die in het Moskeeënkwartier groenten gekocht hadden.

De kameraden groetten degenen, die door het noodlot eveneens bij het legioen gekomen waren; zij liepen zwijgend verder door het mulle zand, dat den straatweg naar het fort bedekte.

Met belangstelling bekeken de legionairs de Fransche stad met haar prachtige gebouwen en vooral vestigden zij hun blikken op het moderne Café du boulevard Seguin — dat voor hen, de slaven van het legioen, een gesloten paradijs was.

Onmiddellijk na hun aankomst werd de poort van het fort weer gesloten, zoodat de legionairs niet meer met de buitenwereld in aanraking kwamen.

Een troep Zouaven had de nieuw aangekomenen van de haven afgehaald.

Nu stonden zij reeds op de groote binnenplaats in het gelid; tegenover hen stond korporaal Cahier met zijn legionairs, om af te wachten, welke rekruten bij zijn transport zouden ingedeeld worden.

De kommandant deelde de troepen in.

De drie kameraden spraken geen woord en beschouwden het tooneel, dat onwillekeurig aan een slavenmarkt herinnerde.

Plotseling stootte Hitzler zijn kameraad Volkmann aan.

„Zie je dien knaap daarginds? Hij schijnt nog geen achttien jaar oud te zijn! Zou het mogelijk zijn, Volkmann, dat de ellendelingen ook dien knaap aangeworven hebben?"

Volkmann behoefde niet te antwoorden, want juist werd de knaap ingedeeld bij een troep, die voor Sidi-bel-Abbès bestemd was.

Terwijl de kommandant, met een lijst in de hand, met onverschillige blikken zijn bevelen gaf, gebeurde er iets, dat de grootste aandacht trok.

Op het oogenblik, toen korporaal Cahier zijn naam opschreef — hij heette Sepp Moosbauer —, wendde de knaap zich tot den kommandant en riep:

„Nee, nee, ik wil onder geen enkele voorwaarde bij het legioen! Ik smeed u, generaal, ik heb een moeder en men heeft mij de zaak geheel anders voorgesteld! Ik kan niet generaal, ik schiet mij dood!"

Deze eenvoudige woorden waren op zulk een wanhopigen toon geuit, dat iedereen diep medelijden kreeg.

De knaap keek met zijn blauwe oogen den kommandant smeekend aan; zijn gezicht was ingevallen.

De kommandant keek den spreker even aan, haalde de schouders op en begon de namen verder af te lezen.

Maar de knaap, wien de tranen over de wangen liepen, begon opnieuw te smeeken.

„Ik heb dat alles niet geweten, mijnheer de generaal! De man, die mij overgehaald heeft om bij het Vreemdenlegioen te gaan, heeft mij leugens verteld! O moeder, moeder, als u dat wist! Ik smeed u, generaal, laat mij gaan!"

Korporaal Cahier lachte hartelijk om de naïviteit van dezen Duitschen knaap.

De commandant zette zijn lorgnet op, liep een paar stappen vooruit en zei:

„Allez!"

Dadelijk sprong korporaal Cahier als een roofvogel op den jongen aan en trok hem naar zich toe.

Maar nu werd de arme rekrut woedend. Ofschoon hij nog niet geheel volwassen was, scheen hij zéér sterk te zijn.

Nauwelijks had Cahier hem aangepakt of hij gaf den korporaal zulk een stomp voor de borst, dat deze zeker op den grond gevallen was, als een der legionairs hem niet had opgevangen.

Müller kon zich niet bedwingen en begon luidkeels te lachen, een voorbeeld, dat dadelijk door de anderen gevolgd werd.

De korporaal werd daardoor woedend.

„Ik zal je wel, jongetje!" schreeuwde hij en vloog opnieuw op den jongen aan, om hem beet te pakken.

Maar deze riep:

„Ik ben pas zeventien jaar! Ik wil niet dienen! Ik ben misleid!"

Met zijn linkerhand greep hij korporaal Cahier beet en met de rechtervuist gaf hij hem zulk een slag, dat het bloed hem uit den neus liep en hij met een vloek den rekrut losliet.

Deze keek met een bloedrood gelaat en met fonkelende oogen uitdagend om zich heen, alsof hij tegen de gansche wereld was opgewassen.

Maar op een wenk van den commandant kwamen eenige onderofficieren en andere legionairs op hem af en hielden hem vast.

„De jongen moet *dadelijk* naar de militaire gevangenis gebracht worden,” gebood de commandant.

Hij zag intusschen aan de gezichten der manschappen, dat zij bijna allen partij kozen voor den armen knaap.

„Onderofficier Garnier!”

„Present, commandant!”

„Lees hem de krijgsartikelen voor!”

Garnier ging naar het bureau, vanwaar hij onmiddellijk terugkeerde met een rol papier in de hand.

Onder ademlooze stilte las hij de artikelen voor. Toen hij daarmede geëindigd had, keek de commandant nog eens den kring rond, en daarmede was het appèl afgelopen.

Hij wierp nog een spottenden, verachtelijken blik op het slachtoffer der gewetenlooze Fransche ronselaars en verliet de binnenplaats der kazerne.

De rekruten en legionairs, die al op schildwacht stonden, werden afgelost.

Toen eenige soldaten den knaap naar de militaire gevangenis wilden brengen, riep Cahier:

„Laat hem nog een oogenblik hier!”

De legionairs gehoorzaamden.

Cahier wierp nog een spottenden blik naar de drie kameraden, die eenige schreden van hem afstonden, en den gevangene met diep medelijden aankeken; daarop ging hij naar den hulpeloozen knaap toe.

„Zeg eens, ellending, hoe heb je het durven wagen een Fransch soldaat, die nog wel je superieur is, te slaan?”

De knaap zweeg.

„Nu, zul je ook antwoorden?”

„U bent mijn superieur niet!”

„Mooi zoo! Denk je misschien, dat je hier voor je plezier bent? Of wil je ons wijs maken, dat je krankzinnig bent? Dat zal je niet gelukken. Maar ik wil je een gedachtenisje geven, opdat je, vóórdat de krijgsraad je veroordeelt, leert, hoe men zijn superieuren behandelen moet!”

Bij deze woorden raapte hij een stuk hout van den grond en begon den knaap daarmede zóó te ranselen, dat deze van pijn begon te kermen.

Hitzler kon bijna geen adem meer halen.

Zijn borst ging op en neer, hij balde zijn vuisten, zijn oogen traden bijna uit hun kassen.

Volkmann zag de opgewondenheid van zijn vriend.

Met beide handen hield hij hem vast en fluisterde hem in het oor:

„Om 's hemelswil, Hitzler, het zou je toch niets baten! Als wij Cahier doodslaan, dan komen er voor hem weer een dozijn anderen; wij zoowel als de ongelukkige knaap worden er dan de dupe van!”

Maar toen Cahier voortging zijn slachtoffer op zulk een verschrikkelijke manier te mishandelen, kon Hitzler zich niet meer bedwingen. Hij stootte een onverstaanbaar geluid uit en — stond in het volgende oogenblik naast Cahier.

„Moordenaar!” schreeuwde hij hem toe, „misdadiger, hoe durft ge het te wagen den knaap zóó vreeselijk te mishandelen?”

Vóórdat iemand het beletten kon, had hij de knods aan de handen van Cahier ontrukkt en met een woede, waarin alle haat zich ontlastte, sloeg hij hem zoo lang, dat hij onder vreeselijk gekerm van pijn wegvluchtte.

Verbaasd keek de jonge rekrut naar zijn redder.

Hij snelde naar hem toe, sloeg zijn armen om hem heen, drukte zich tegen hem aan als een kind tegen zijn moeder en riep:

„O, ik dank u! Ik dank u!”

Zóó stonden de oude legionair en de kleine rekrut eenige oogenblikken en niemand durfde het wagen hem aan te raken, omdat Volkmann en Müller met dreigende blikken naast hem stonden.

Maar spoedig daarop gebeurde, wat wel te voorzien was geweest.

Verscheiden officieren en onderofficieren, gevolgd door een twintigtal legionairs, kwamen de binnenplaats op.

Müller en Volkmann werden opzij geduwd.

Gedurende een oogenblik zag men niets anders, dan een troep menschen; maar spoedig kon men bemerken, dat Hitzler en Sepp Moosbauer geboeid van de binnenplaats der kazerne verwijderd werden.

Volkmann, die geheel onder den indruk was, liet het hoofd op den schouder van Müller zakken.

„Kameraad,” riep hij, „wij hebben een braven, getrouwen vriend verloren! God sta hem bij!”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De hel van Ain-el-Oussek.

Voor denzelfden krijgsraad, waar Hitzler eens de redder van zijn kameraad Volkmann geweest was, moest hij nu zelf terechtstaan, tegelijk met den kleinen Beierschen recruut.

In de Rue du Vieux Château bevindt zich de militaire gevangenis, die door de Spanjaarden gebouwd is. In de nabijheid daarvan ligt het oude fort op den Mont Santa Cruce, en daar staat in de nabijheid, tusschen boomen verscholen, een oude kapel.

De ter dood veroordeelde legionairs worden dáár gefusileerd.

De gevangenen werden in ketenen geboeid voor den krijgsraad gebracht.

De Franschen noemen dit „Mettre le chapelet” (den rozenkrans omdoen).

Het ging zéér vlug.

Zeven gevangenen werden des middags naar den kleinen tuin gebracht, waar zich aan de rechterzijde de zaal bevindt, waarin de beklaagden terechtstaan.

Reeds na eenige uren werden Hitzler en de jonge knaap uit Beieren in de zaal geroepen. Op het oogenblik toen zij binnenkwamen, zetten de drie Zouaven die voor het hek stonden, hun geweren neer.

Dit was een erbetoon voor een vonnis, dat zoeven uitgesproken was.

Thans werd een vreemde legionair binnengebracht. Terwijl hij mede op krijgstoelt was, had hij insubordinatie gepleegd.

Het vonnis luidde: de kogel.

De volgende zaken werden zeer spoedig afgehandeld. Binnen een half uur waren de beide beklaagden veroordeeld:

De kleine Beier tot vijf, de Oostenrijker tot tien jaar vestingstraf.

„De wapens neer!”

De geweren der Zouaven dreunden tegen den grond. Het was gebeurd.... afgeloopen....

De beide kameraden zagen hun vriend Hitzler niet meer.

Hij en zijn jonge lotgenoot werden dadelijk naar de militaire gevangenis teruggebracht, waar zij vier weken bleven, totdat zij ingedeeld werden bij een transport, dat naar Ain-el-Oussek ging, een der meest gevreesde straffkolonies in het Zuiden der Algerische woestijn.

Na een eindeloos lijden kwamen de veroordeelden daar aan.

Dit oord bevindt zich in het midden der woestijn.

Het bestaat uit eenige lage kazernes, waarvan de vensters van dikke ijzeren tralies voorzien zijn. In de nabijheid der kazernes staan de groote voorraadschuren.

De eentonigheid wordt hier afgebroken door groote, groene grasvelden.

Hier groeit *halva*, ook wel *esparto* genoemd, een grassoort van ongeveer vijftig centimeter lengte.

Het doet het oog weldadig aan, deze groene weiden te aanschouwen, midden in het gele zand der woestijn. Deze halva-weiden zijn als het ware een troostende herinnering aan het vaderland met zijn vruchtbaren bodem.

Maar het is slechts een zwakke herinnering daaraan! Het groen is niet sappig; het is dor en droog!

Dag aan dag, van de morgenschemering af totdat de avond invalt, is al wat maar handen heeft aan het werk, om het halva te maaien en te verzamelen. Iederen dag worden groote massa's van dit gras in de schuren gebracht en bewaard.

Daar ligt het soms wekenlang. Langzamerhand gaat de groene kleur in een lichtgele over.

Als alle schuren gevuld zijn, komt er een groote karavaan met veel kameelen te Ain-el-Ouessek aan.

Dit is de eenige afwisseling voor de gevangenen.

De groote bundels taai gras worden op de kameelen gepakt en daarna vertrekt de karavaan weer om den voorraad naar Flemcen te brengen.

Daar zijn de voorraadschuren voor de halva, daar wordt het nog eens gedroogd en in groote balen geperst.

Te Flemcen komen steeds nieuwe karavanen aan.

Van deze plaats worden de balen in de treinen gepakt en naar Oran vervoerd.

De uitvoer van halva uit Algiers bedraagt per jaar ongeveer zeventig millioen kilo.

Dit gras, waaraan de zweetdruppels der ongelukkige legionairs kleven, wordt gedeeltelijk naar Frankrijk, gedeeltelijk naar Engeland vervoerd, waar het tot papier verwerkt wordt.

Sergeant-majoor Lemoine stapt met een groote zweep tusschen de legionairs door, die gebukt het halva verzamelen en tot balen maken.

In dikke druppels gудst den ongelukkigen het zweet van het voorhoofd; zij hebben roode kringen om hun oogen, hun ledematen zijn stijf van het werken.

Ongevoelig voor al het lijden om hem heen, loopt de sergeant-majoor door de rijen van hen, die als het ware zijn slaven zijn. Hij schijnt er steeds behagen in te scheppen zijn zweep te kunnen laten neerkomen op den rug van een afgematten legionair.

Waar slechts iemand het hoofd opheft om adem te halen, waar slechts iemand op de knieën gaat zitten, omdat hij het niet langer in gebukte houding kan uithouden, waar een van de ongelukkigen ook maar even de hand voor de vermoeide oogen houdt — daar brult de heesche stem van sergeant-majoor Lemoine hem reeds toe:

„Hond! Ben je hier om van je rente te leven? Aan het werk! Allez! Ik zal je wel mores leeren!”

En dan klapt de zweep.

Een slag wordt uitgedeeld, een breede striem ver- toont zich op het ingevallen gelaat van den legionair, die van pijn opspringt.

De anderen werken met verdubbelden ijver, met koortsachtige haast verder.

Dat is de hel van Ain-el-Oussek!

Frankrijk trekt er voordeel van, door den ongelukkigen legionairs het bloed uit de aderen te persen.

Naast Hitzler, die zwijgend zijn werk verricht, staat Mellini, een Italiaan, te werken, die wegens desertie tot verscheiden jaren dwangarbeid veroordeeld is.

Ieder oogenblik, waarop de sergeant-majoor naar den

anderen kant kijkt, maakt hij zich ten nutte om even op te houden.

Met een blik, gloeiend van haat, kijkt hij dan naar zijn beul.

Hij balt de vuist,

Tandenknarsend fluistert hij: „Dat zal je duur te staan komen, ook al kost het mij het leven.”

Hitzler werkt zwijgend door.

Aan den anderen kant is de jonge legionair Sepp Moosbauer aan het werk.

Nu en dan volgt Hitzler zijn bewegingen met teedere oplettendheid. Als de sergeant-majoor aan den anderen kant vertoeft, dan gaat de Oostenrijker vlug naar den knaap toe, helpt hem, raapt de halva bijeen, doet een gedeelte van zijn werk.

Een hartelijk: „God moge je het vergelden!” krijgt hij tot dank.

Hitzler knikt, grimlacht en gaat weer met dubbelen ijver aan zijn eigen werk.

De knaap heeft hem zijn geschiedenis verteld. Hij was herdersknaap in Beieren geweest, zijn moeder was weduwe. De oude vrouw had zelf een boerderijtje bezeten, maar had dat later aan haar oudsten zoon overgedragen.

De schoondochter was een slechte vrouw, en bracht het zóóver, dat de oude moeder het huis moest verlaten en met haar jongsten zoon naar de stad trok.

De knaap deed daar zijn best, maar hij kreeg heimwee. Toen hij naar de bergen terugkeerde, werd hij door iedereen verstooten — totdat hij, levensmoede, op zekeren dag ging ronddolen, waar hij eindelijk op den straatweg iemand ontmoette, die hem naar een land zou brengen, waar melk en honig vloeide.

„Ga naar het vreemdenlegioen!” had de man hem gezegd; „daar heb je een goed leven. Iederen dag uitstekend voedsel, een beetje excerceeren, misschien ook eens een strijd met de inboorlingen — maar een vroolijk leventje heb je er!

Men is daar zeer gezien, kan er, wanneer men zich goed gedraagt, officier worden, en heeft er kans op als een rijk man in het vaderland terug te komen!”

Toen had de zeventienjarige knaap ja gezegd, was met den ronselaar over de grenzen getrokken en had zich laten aanwerven.

Hoewel bijna nog een kind, had men hem toch aangenomen.

In zijn vuistje lachend, stak de ronselaar de driehonderd francs in zijn zak, die hij als provisie voor dezen slavenhandel ontving.

De knaap echter vond de toestanden bij het legioen geheel anders dan hem was voorgespiegeld.

Nu bevond hij zich te Ain-el-Oussek en betwijfelde het, of hij ooit zijn vrijheid terug zou krijgen.

De sergeant-majoor was teruggekomen. Met strenge blikken keek hij het verrichte werk na.

Hij zag den knaap Sepp met een spottend lachje aan.

„Je bent vlijtig geweest, jongen! Maar je buurman — laat eens zien, Oostenrijker!”

Hij begreep dadelijk, dat Hitzler den knaap bij het werk geholpen had.

De zon begon reeds onder te gaan, doch in weerwil van de grootste vlijt was het den Duitscher niet gelukt zijn eigen werk gereed te krijgen.

„O!” schreeuwde Lemoine, „wil je den luilak uithangen? Haast je wat, of ik zal je!”

De legionair kon bijna niet meer ademhalen, maar de opzichter kende geen medelijden.

De zweep knalde door de lucht — maar nog was zij niet op den rug van den Oostenrijker neergekomen, of reeds was de knaap voor hem gaan staan, en ontving den slag.

Hij sprak de Fransche taal nog niet vloeiend genoeg, om zich daarin duidelijk genoeg te kunnen uitdrukken, maar hij gaf door gebaren te kennen, dat zijn vriend geen straf verdiend had.

Dit maakte den onmenschenlijken onderofficier razend.

Van nu af aan had Sepp Moosbauer geen rustig oogenblik neer.

Bij iedere gelegenheid kreeg de jonge legionair de vreeselijkste scheldwoorden te hooren.

Bij dergelijke gelegenheden keek de arme Sepp zijn kwelduivel met schuwe blikken aan.

De onheilspellende oogen van den Oostenrijker belletten hem intusschen, dikwijls zich aan Sepp te vergrijpen.

Maar toch kon Moosbauer het niet langer uithouden; hij was ook nog te jong om te begrijpen, dat men hier maar alles dulden moest.

Hij snapte nog niet, dat men zoo streng mocht handelen; hij leed aan heimwee, het verlangen naar zijn moeder was zóó groot, dat al de woorden, waarmede Hitzler hem moed trachtte in te spreken, niets meer hielpen.

„Ik moet weg, groote kameraad,” zoo noemde hij den Oostenrijker — „ik moet weg, of ik sterf!”

„Je zult niet sterven, vriendje! Je zult wel alles kunnen doorstaan en ook wel eens weer vrijkomen. Dan keer je naar je vaderland terug en moogt de bergen,

de dalen, de korenvelden en de koeien groeten — en dan zal alles, wat hier gebeurd is, niets anders meer dan een droom voor je zijn!”

Maar de knaap schudde het hoofd.

„Nee, ik zal het vaderland niet terug zien, groote kameraad, ik zal het niet terugzien, dat voel ik!”

Op zekeren morgen, toen de soldaten juist hun magere soep genuttigd hadden, liep Sepp Moosbauer in een onbewaakt oogenblik weg — de woestijn in. Op denzelfden dag gebeurde er iets verschrikkelijks — iets wat echter bij de strafbataljons van het Vreemdenlegioen niets bijzonders is.

De adjudant-onderofficier, de onmiddellijke chef van den sergeant-majoor, was een beest in menschengedaante. Hij overtrof zijn ondergeschikten ver in wreedheid.

Daar hij wel wist, hoe gehaat hij was bij de legionairs, hield hij er twee reusachtige bulldoggen op na, die hem overal begeleidden.

Op zekeren dag had hij een der zieken vreeselijk geslagen. Vóórdat den legionairs het eten werd toegediend, was aan de koks bevel gegeven om vier porties voor de honden te bewaren.

De verbittering der legionairs had het toppunt bereikt.

Eenigen van hen, die jaren lang in de strafkolonie moesten blijven en weinig kans meer hadden, ooit hun vrijheid terug te krijgen, schoolden samen. Zij lootten er om, wie van hen den adjudant van kant zou maken.

Dát hij van kant gemaakt moest worden, stond vast. Ieder was het daarmede eens, want er waren legionairs, die reeds door de mishandelingen van dezen ellendeling krankzinnig waren geworden.

Het lot om den adjudant te vermoorden, trof een Oldenburger.

Toen de troepen uitrukten, voorop en achteraan de schildwachten met geladen geweren, keken allen, die in het geheim waren ingewijd, naar den Oldenburger, die den dood moest bewerkstelligen.

Nog vóórdat men het terrein, waar gewerkt moest worden, bereikt had, draaide de Oldenburger zich plotseling om.

Met beide handen hield hij den steel van een bijl omklemd. Hij werd doodsbleek, zijn oogen fonkelden — zij die naast hem stonden gingen ter zijde — in het volgende oogenblik vloog de bijl door de lucht en spleet den schedel van den adjudant in tweeën.

In hetzelfde oogenblik hoorde men de schoten der schildwachten en viel de moordenaar levenloos ter aarde.

Hij was uit zijn leven verlost!

Allen waren onder den indruk van deze verschrikkelijke gebeurtenis.

Eensklaps werd het bekend, dat Sepp Moosbauer, de kleine legionair, naar de woestijn gevlucht was.

Sergeant-majoor Lemoine, die na het voorgevallene zeer stil geworden was, begon spottend te lachen.

Hij wist zeer goed, dat de vlucht van den armen gevangene niet beter te vergelijken was dan bij de vlucht van een muis, die in een groote val zit en zich den bek kapot knaagt aan de ijzeren tralies.

Ain-el-Oussek was aan alle kanten ingesloten door de woestijn. Nergens was water, overal waren troepen Arabische Nomaden, die iederen legionair, die in hun handen viel, het hoofd afsneden.

Er werd bevel gegeven om den vluchteling op te zoeken. Een sergeant kreeg het commando over den troep.

Maar daar het te doorzoeken terrein zeer groot was, kreeg de sergeant een troep legionairs en soldaten te zijner beschikking.

De legionairs snelden met bijlen gewapend, de woestijn in.

Onder dezen bevond zich ook Hitzler; sommige legionairs werden van geladen geweren voorzien, met de opdracht om dadelijk ieder neer te schieten, die trachtte te vluchten.

De manschappen doorzochten de woestijn; aanvankelijk zonder resultaat, Sep Moosbauer was op de vlucht gegaan, zonder dat hij vooraf een plan beraamd had.

Hij had dit gedaan in een aanval van krankzinnigheid, waarvan vele legionairs, vooral in de strafkoloniën, het slachtoffer werden.

Men noemt deze vreemde ziekte „cafard”; het is niets anders dan een verslapping van het zenuwgestel, die het verstand benevelt en dengene, die door deze ziekte wordt aangetast, de domste dingen doet begaan.

De meeste legionairs, die er toe veroordeeld waren, om in het Zuiden van Algiers strafarbeid te verrichten, kenden de „cafard” — maar de autoriteiten wilden er niets van weten; iedere handeling, die de legionairs in zulk een toestand van ontoerekenbaarheid uitvoerden, bleef strafbaar.

In den vroegen morgen, toen er appèl gehouden was en ieder gevangene zijn werktuigen — paden en bijlen — gehaald had om zijn gewoon dagwerk te verrichten, was Sepp Moosbauer onopgemerkt weggeslopen, over de palissaden geklommen, waarmede de gebouwen omheind waren en naar de woestijn geloopten.

In het eerst had hij zoo vlug mogelijk gemarcheerd, zonder een oogenblik te rusten, zonder te denken of iets te voelen, alleen geleid door het innig verlangen om aan deze hel te ontluchten.

Hij dacht er niet aan, dat men van Ain-el-Oussek niet kon wegvlugten, en dat het voor hem, den onervaren knaap onmogelijk was, om door de Algerijnsche woestijn te komen en dat zijn vervolgers, die beter uitgerust waren dan hij, hem in elk geval weer zouden inhalen.

Trouwens, hij had reeds lang het denken verleerd; hij werd alleen gedreven door het instinct, even als een dier, dat uit zijn kooi vlucht. Door schrik aangetast, liep hij maar altijd door, totdat de ademhaling hem moeilijk werd en hij zich genoodzaakt gevoelde, langzamer te loopen.

Intusschen was hij toch reeds meer dan een mijl van Ain-el-Oussek verwijderd, toen zijn vlucht ontdekt werd.

Sepp Moosbauer bleef staan en keek om.

Maar waarheen hij zijn oog ook wendde, hij zag niets dan de eindeloze woestijn.

Op den afstand van een dagmarsch verder verhief zich in het Zuiden een bergketen.

Daar hoopte hij zich te kunnen verbergen en daarom begon hij verder te marcheeren.

Daar hij geen levensmiddelen of water bij zich had, begonnen honger en dorst hem te kwellen.

Honger kon hij lijden, want in zijn gevangenschap had hij geleerd, zich daaraan te gewennen.

Maar de dorst werd steeds grooter. De zon brandde vreeselijk en schoot haar stralen op het hoofd van den kleinen, ongelukkigen legionair, wiens voetstappen steeds langzamer, wiens ademhaling steeds moeilijker werd.

Hoe meer de hitte toenam, des te grooter werd de kwelling van Sepp Moosbauer. Hij zonk wanhopend op de knieën en bad God, hem door den dood uit zijn ellende te bevrijden.

Hij kreeg koorts, maar in weerwil daarvan sleepte hij zich moeilijk voort, met het vooruitzicht om spoedig de bergen te bereiken.

Maar als hij de bergen bereikte, dan zouden hoogst waarschijnlijk honger en dorst toch een einde aan zijn leven gemaakt hebben.

Maar daaraan dacht hij niet eens.

Hij meende stellig gered te zijn, als zijn vervolgers hem niet vonden en door deze gedachte bezielde, trachtte hij steeds verder te komen.

Langzamerhand werd de bodem vaster en meer rotsachtig.

Gepijnigd door den vreeselijksten dorst, waardoor de hersenen van streek geraken, viel Sepp neer.

Tot nu toe had hem de gedachte, dat men hem vervolgde en opnieuw in de hel zou terugbrengen, een bovenmenselijke kracht geschonken, maar nu zonk hij, bijna versmachtend van dorst, neder op den grond, waarvan thans ook een ondragelijke hitte uitstraalde.

Sepp bevond zich in een toestand van volslagen

krankzinnigheid, als gevolg van een bovenmatige overspanning der zenuwen.

In dezen toestand beet hij zijn polsaderen open en dronk zijn eigen bloed.

Maar op het oogenblik, dat hij in gevaar verkeerde dood te bloeden, verschenen drie ruiters, die zich eerst achter een heuvel verscholen hadden en nu in galop naderbij kwamen.

DERDE HOOFDSTUK.

Gevaarlijke ruiters.

De ruiters lieten hun paarden staan bij den vluchteling, die bewusteloos op den grond lag.

Zij droegen groote, witte burnous, hadden witte doeken om het hoofd en lange geweren, dolken en pistolen in den gordel.

Het was wel een geluk, dat de kleine vluchteling niet hooren kon, wat zij spraken.

Een van hen, die zich van de anderen onderscheidde door zijn roode laarzen en een kostbaren gordel, gaf bevel om af te stijgen.

„Het is, zooals ik gezegd heb, een legionair, die uit Ain-el-Oussek gevlucht is.”

„Maschallah!” riep een der andere Arabieren, „hij is gewond!”

De eene arm van den bewusteloze was vol bloed. De Arabieren richtten hem op.

Nauwelijks zag hun aanvoerder de wond, of hij nam zijn fez en bond den slagader af, zoodat de bloeding dadelijk ophield.

„Hij zal wel sterven!” beweerde een van hen.

Maar de aanvoerder schudde het hoofd en zei:

„Deze menschen zijn daartegen gehard. Hij zal het wel te boven komen en dan kunnen wij de vijf-en-twintig francs verdienen, die men voor het terugbrengen van een gevluchten legionair van de Franschen ontvangt.”

Een der Arabieren haalde de schouders op.

Misschien gevoelde hij toch nog een greintje medelijden met dezen knaap.

De aanvoerder zag dat, begon ironisch te lachen en wendde zich tot dengene, die zijn medelijden had te kennen gegeven. Hij vroeg dus:

„Denk jij misschien, dat het een onwaardige handelwijze van een krijgsman is, een gevangene uit te leveren? Allah, wat ben jij toch een dwaas!

Moet ik je er eerst nog aan herinneren, hoeveel wij van de Franschen steeds te lijden hebben? Wie heeft hen naar Algiers geroepen? Hoeveel ellende hebben zij ons niet reeds berokkend? Onze beste krijgslieden met

hun vrouwen en kinderen hebben zij op gruwelijke wijze vermoord! Bij Mohammed! Deze ellendelingen mogen wij niet ontzien!"

„Waarom zullen wij hem niet dooden?" vroeg een Arabier met dikke lippen en breeden neus, op wiens gezicht niets dan ruwheid te lezen was; „wij krijgen immers dezelfde belooning voor het lijk!"

„Doet dan, wat gij verkiest!" antwoordde de aanvoerder.

Maar een der andere Bedouinen riep:

„Neen, dat zal ik niet dulden! Hij is gewond en hulpeloos!"

De aanvoerder knikte.

„Het is ook niet noodig, dat wij hem naar de hel sturen! De Fransche regeering vermoordt de legionairs zelf!"

Wij kunnen niet zooveel vijanden dooden, als zij door hun barbaarsche behandeling laten omkomen!"

Thans gaf hij bevel om den bewusteloze op het paard van een der Arabieren te zetten.

Op dit oogenblik zag men in de verte de legionairs en de strafgevangenen naderen, die het spoor van den vluchteling ontdekt hadden.

„Maschallah!" riep een der Bedouinen, „ginds zijn de Franschen in aantocht!"

De aanvoerder keerde zich om en begon spottend te lachen.

„Geeft uw paarden de sporen!"

„Maar," riep een der Arabieren, „ik dacht, dat u den legionair wildet uitleveren?"

„Vraag mij niets! De tijd is er nog niet! Zijt gij vergeten met welke opdracht Sheik Mohammed ons hierheen gestuurd heeft?"

Op deze vraag volgde geen antwoord. Zij gaven hun paarden de sporen en renden de woestijn in, in de richting van de bergen.

Hitzler, die aan de spits marcheerde van de met bijlen gewapende strafgevangenen, was de eerste, die de witte burnous opmerkte van de wegdravende Arabieren.

Ofschoon hij doodelijk vermoeid was, zette hij tot spoed aan. Ook de hem begeleidende manschappen kwamen nader.

„Ik wed, dat de bruine honden, die daar voor ons de vlucht nemen, den knaap gevangen genomen hebben!" riep Hitzler.

Intusschen kwam de sergeant eveneens nader, zette den verrekijker voor de oogen en keek de ruiters na, die achter een heuvel verdwenen.

„Dat is vreemd", zei hij en schudde het hoofd.

„Sedert maanden hebben wij in deze streken geen Bedouinen meer gezien, behalve degenen, die met ons bevriend zijn en handel drijven. Waarom hebben dezen zoo'n haast om ons te ontkomen? Daar is zeker een reden voor! Ik hoop, dat zij geen plannen hebben om ons te verhinderen, den spoorweg aan te leggen!"

De sergeant bedoelde hiermede het aanleggen van een smal spoor, dat gemaakt werd met het doel, om vijf uur ten Westen van Ain-el-Oussek, steenen weg te halen voor het bouwen van een nieuw fort.

Deze voorloopige nieuwe spoorweg zou aangelegd worden door de Fransche regeering.

Deze regeering, of ten minste de commandant in Oran, was er reeds lang van overtuigd, dat de Bedouinen dit werk beschouwden als een aanval op hun rechten en zich er zeer over opwonden, dat de spoorweg werd aangelegd.

Maar met de meeste lichtzinnigheid werd door de militaire autoriteiten weinig waarde gehecht aan de gistingen in het Zuiden van Algiers.

En waarom ook?

Iederen dag zag men Bedouinen voor den strijd gereed. Het Vreemdenlegioen was er voor aangewezen, tegen hen op te treden.

Ofschoon de vervolgers nu in looppas vooruitgingen, gelukte het hen toch niet dichterbij de Arabieren te komen.

Er was geen denken aan, ze in te halen, veel minder om hen een kogel achterna te zenden; maar dit permitteerde de sergeant trouwens ook niet, want men wilde absoluut vermijden, vijandelijkheden te beginnen.

De legionairs waren intusschen de plaats genaderd, waar de vluchteling gelegen had.

Zij ontdekten bloedvlekken.

Hitzler, die veel van Sepp hield, wees naar die vlekken, die geen twijfel meer overlieten, dat zijn vriend vermoord was.

„Zij hebben zijn lijk zeker medegenomen, omdat zij bang waren voor onze wraak", zei Hitzler.

„Wee hen, als wij hen in handen krijgen! Arme knaap! Je moeder zal tevergeefs op de terugkomst van haar eenig kind wachten!"

„Dat zou het ergste nog niet zijn!" beweerde een der anderen. „Misschien is hij slechts gewond."

„Laat ons die bruine honden toch vervolgen", zei Hitzler.

Maar de sergeant gaf, zonder op de woorden van Hitzler te letten, het bevel terug te keeren.

Te Ain-el-Oussek rapporteerde de sergeant alles aan kapitein Petit.

Deze was niet erg gesticht over de ontvangen mededeelingen.

„Bedouinen zoo na in de nabijheid van ons kamp, dat geeft stof tot denken. Zou het niet goed zijn den kapitein, die het commando bij den aanleg van den spoorweg voert, te waarschuwen?”

„Ach”, antwoordde de sergeant, „ik geloof niet, kapitein, dat de Arabieren iets in hun schild voerden. Het zou hen ook slecht bekomen zijn. Zij zullen waarschijnlijk den vluchteling omgebracht hebben en daarna verder zijn gereden, omdat zij vreesden door de legionairs achterhaald en mishandeld te worden. En dat had ik niet kunnen beletten.

Maar dat konden de Bedouinen niet weten. Integendeel, zij konden vermoeden dat zij voor den gevangene, ook als hij dood was, vijf-en-twintig francs ontvingen. De zaak is voor mij niet duidelijk, sergeant. Het bevalt mij niet!”

De sergeant salueerde en ging heen.

Vijf minuten later dacht kapitein Petit niet meer aan deze zaak.

Omtrent den verdwenen legionair maakte zich niemand in het kamp meer druk.

De gevangenen waren tegen dergelijke dingen gehard, maar Hitzler had dag noch nacht rust.

Hij dacht telkens weer aan den ongelukkige, wiens lot verschrikkelijk zou zijn, als hij levend in handen der Bedouinen was gevallen.

Sepp was niet dood, maar door de verpleging zijner redders weer de oude geworden.

Hij mocht zich in het kamp der Bedouinen vrij bewegen. In het eerst wist hij niet, waar hij zich bevond, maar weldra bemerkte hij, dat het kamp midden in de bergen lag.

Iederen dag kwamen er nieuwe troepen ruiters aan. Met de grootste verwondering zag hij, dat de gewapende macht steeds groter werd — het was duidelijk, dat de Arabieren iets tegen de Franschen in het schild voerden.

De Fransche troepen waren zonder zorg en dachten aan niets.

„Wat zou het hun niē waard zijn,” dacht Sepp Moosbauer, „als ik hier kon weggkomen en hen de tijding bracht, dat zich hier, in de nabijheid van Ain-el-Oussek, honderden vijanden bevinden.”

Maar het moest bij de gedachte aan dien wensch blij-

ven, want het was onmogelijk, dat hij ontvluchten kon.

Bij dag werd hij wantrouwend aangekeken en bewaakt, maar des nachts moest hij zich naar een tent begeven, waarin drie Bedouinen sliepen en waar bij den uitgang een schildwacht stond.

Maar spoedig zou zijn toestand veranderen.

In de tent van Sheik Mohammed zaten een grijsaard met het gezicht van een roofvogel, die een witten baard droeg, zijn ondergeschikte Mullah en de Sheik zelf.

„Je moet het plan heden ten uitvoer brengen,” zei Sheik Mohammed.

„Als wij het kamp, dat de legionairs, die het opzicht over den spoorweg hebben, met goed gevolg overrompelen willen, dan is het bepaald noodig dat wij het eens moeten zijn hoe wij dit zullen aanpakken.”

„Dat spreekt vanzelf. Het zou anders kunnen gebeuren, dat wij juist daar, waar slechts kleine afdeelingen van ons kunnen aanvallen, den grootsten tegenstand konden ontmoeten. Wij moeten nauwkeurig weten waar de strafgevangenen zich bevinden, hoeveel officieren er zijn en waar wij hun het gemakkelijkst kunnen aanvallen.”

„Verlaat u gerust op mij,” antwoordde Mullah. „Ik zal goed uit mijn oogen zien!”

„De gevangene is voor ons een goed middel,” ging Sheik Mohammed lachend voort. „Jij kunt hem in het Fransche kamp brengen. Wij kunnen immers niet weten, of hij van daaruit, of van Ain-el-Oussek gedeporteerd is. Men zal je wel goed ontvangen en zoodoende vindt je gelegenheid om alles te bespionneeren, wat ons dienstig kan zijn.”

Mullah stond zwijgend op en maakte een buiging voor den aanvoerder van den stam.

„Wanneer zullen wij tot den aanval overgaan, Sheik Mohammed?”

„Reeds een der eerstvolgende dagen, Mullah. Onze troepen zijn bijeen. Als wij het Fransche kamp overrompeld en de manschappen onschadelijk gemaakt hebben, dan ben ik van plan een bezoek te brengen aan het kamp te Ain-el-Oussek. Wij zullen de Franschen in allen gevalle zulk een les geven, dat hen de lust wel vergaan zal hier spoorwegen aan te leggen en rooftochten in onze bergen te houden!”

Mullah verliet de tent van den Sheik en ging naar zijn eigen tent.

Daar verwisselde hij van kleeren, trok de prachtige laarzen uit en deed den gordel met pistolen af.

Na eenigen tijd kwam hij terug, gekleed in een oude,

grijze burnous, pantoffels aan de voeten en een oud geweer in de hand.

Hij besteeg niet zijn eigen prachtig paard, maar liet zich door een zijner manschappen een der slechtste paarden brengen.

Daarop gaf hij bevel, den gevangene te halen.

Hevig klopte Moosbauer het hart, toen hij plotseling voor Mullah gebracht werd.

Hij was doodsbang voor dezen onverbiddelijken Arabier met de roofdieroogen en hij dacht, dat dit niet veel goeds beteekende.

Mullah schepte er vermaak in, den gevangene eerst een poosje in doodsangst te laten.

„Jouw tijd is gekomen”, zei hij tot hem.

Daarop vertelde hij, dat Sheik Mohammed hem genade geschonken had, dat men hem als slaaf in het kamp zou behouden, maar hem, om het ontvluchten onmogelijk te maken, de oogen zou uitsteken.

Nadat hij zich een poosje verheugd had met den angst van den knaap, gaf hij order, hem de handen op den rug te binden.

Om zijn polsen werd een touw gebonden, waarvan Mullah het einde in zijn handen hield.

Nadat Mullah het paard bestegen had, gaf hij het de sporen en dwong den gevangene, om naast het dier te loopen.

Weldra was hij in een stofwolk verdwenen voor de hem nastarende oogen van zijn stamgenooten.

De afstand tot het kamp der Franschen legde Mullah in een draf af en liet zijn slachtoffer, door de gloeiende zon, met een onbedekt hoofd, medeloopten.

Telkens wanneer de ongelukkige struikelde, greep Mullah zijn rijzweep en gaf zijn slachtoffer eenige slagen, waardoor Sepp aangespoord werd om verder te loopen.

Plotseling hoorde de ruiters dat men hem toeriep: „Qui vive!”

Mullah liet zijn paard stilstaan en antwoordde:

„Goed vriend!”

Van achter eenig struikgewas en steenen kwamen twee legionairs te voorschijn, die hun ongelukkigen kameraad met medelijdende blikken aankeken.

De Arabier gaf zijn wensch te kennen om voor den commandant gebracht te worden.

Onder begeleiding van een der beide schildwachten reed hij naar het kamp.

Weldra zag hij geheele troepen aan het werk. Reeds in de verte kon men het gedruisch van stoómmachines hooren.

Er scheen een oogenblik van rust gekomen te zijn.

De legionairs hadden hun schoffels en bijlen naast zich neergelegd en keken den armen knaap aan, die bleek, met holle oogen en het gezicht vol striemen, naast zijn beul moest loopen.

Het versterkte kamp was nu bereikt.

Mullah moest van zijn paard stijgen. Vier vreemde legionairs namen hem en zijn gevangene in ontvangst en brachten hem, midden door het kamp, naar de tent van den kapitein.

Mullah onderzocht alles met zijn oogen! Terwijl hij schijnbaar onverschillig voortliep, keek hij naar alle kanten, met de sterkte der omheiningen, keek naar de loopgraven, en nam alles goed op.

Het onderhoud met den kapitein was spoedig afgelopen. De officier beweerde, dat de vluchteling niet tot zijn soldaten behoorde, maar dat hij uit Ain-el-Oussek gedeserteerd moest zijn.

De Arabier, die zich voor een armen drommel had uitgegeven en beweerde, dat hij tot een bevrienden stam behoorde, ontving zijn vijf-en-twintig francs en werd bovendien nog goed onthaald.

Wanneer de officier het spottend gelach had kunnen hooren van Mullah, toen hij het Fransche kamp weer verlaten had, dan zou hij dit zeker wel aan een andere oorzaak hebben toegeschreven.

De kapitein gaf bevel om den gevangene naar Ain-el-Oussek te transporteeren.

Onder geleide van vier tot aan de tanden gewapende legionairs werd Sepp Moosbauer reeds den volgenden dag daarheen gebracht.

Hij werd daar voorloopig in de gevangenis gezet. De tijding van zijn aankomst had zich dadelijk onder de strafgevangenen verbreid. Kapitein Petit gaf bevel om Sepp niet naar Oran te sturen, maar hem voorloopig weer bij het strafcorps in te deelen.

De veroordeeling van den zeventienjarige was anders misschien publiek geworden en zou een vreeselijk opzien gebaard hebben.

VIERDE HOOFDSTUK.

Scheeve toestanden.

Met een droefgeestig lachje kwam Sepp Moosbauer, met de zware bijl en de spade op de schouders, den volgenden dag weer aan het werk.

Lemoine ontving hem met een spottenden lach.

„Wel, jongen, heb je weer lust om een wandeling te maken?”

De legionair boog zich zwijgend voorover en begon te werken.

Hitzler riep met een heesche stem:

„Laat dat schertsen nu maar, sergeant-majoor. Ziet u dan niet, dat hij bijna nog een kind is?”

Een vloek en een vloed van scheldwoorden was het antwoord.

„Wil je mij misschien tucht leeren?” riep Lemoine. „Ik zal je in het oog houden, misdadiger!”

Moosbauer kreeg zulk een geduchten zweeps slag, dat hij met een kreet van pijn op den grond viel.

Nogmaals hief Lemoine zijn zweep op, maar in hetzelfde oogenblik greep Hitzler hem bij den arm en keek hem met een woedenden blik aan.

„Denk aan den adjudant, sergeant-majoor!”

Lemoine werd doodsbleek.

De andere legionairs begonnen te morren. Op dit oogenblik had slechts een der legionairs de eerste behoeven te zijn, om een opstand te doen uitbreken.

Maar niemand deed het en ook Hitzler bleef kalm. Hij liet den arm van den sergeant-majoor weer los en keerde zich zwijgend om.

Op het oogenblik, toen de Oostenrijker zijn arm had beetgepakt, dacht Lemoine niet anders dan dat hij hem wilde vermoorden. Nu haalde hij weer ruimer adem — zijn vrees maakte plaats voor onmenselijke woede en tandenknarsend liep hij naar een troep sol-

daten, die met geladen geweren op een afstand stonden.

„Oproer!” brulde hij en onmiddellijk naderden acht soldaten in looppas.

Den vorigen dag waren nieuwe manschappen aangekomen, die als schildwachten dienst moesten doen.

Om de twee maanden werden eenige troepen te Sidi-bel-Abbès uitgekozen, om als schildwachten te fungeren bij de strafbataljons.

Te Ain-el-Oussek bevonden zich steeds veel van deze manschappen. De dienst is daar zeer zwaar. De schildwachten moeten iederen dag twaalf uur met geladen geweren op post staan en daarenboven des nachts somtijds nog acht uur, zoodat hen nauwelijks eenige uren overblijven om te slapen.

Iedere poging om oproer te verwekken, moet onmiddellijk met geweerschoten beantwoord worden.

Een gevoel van verontwaardiging maakte zich meester van de ongelukkige legionairs, toen zij de soldaten zagen aanrukken. Mellini, die niet eens deel genomen had aan den strijd, ging plat op den grond liggen.

Velen volgden zijn voorbeeld, anderen stonden besluiteloos.

Hitzler had Moosbauer van den grond opgeholpen. Met gefronste wenkbrauwen zag hij het nieuwe onheil naderen.

Schreeuwend liep Lemoine de soldaten tegemoet.

„Slaat deze bende dood! Hem — daarginds — ziet ge hem? Bindt hem! Hij heeft mij de zweep uit de handen gescheurd en wilde mij doodslaan. Boeit hem, legionairs!”

De soldaten aarzelden en bleven staan.

„Het is niet waar!” riep Hitzler. „Ik heb hem de

zweep afgenomen, omdat hij wilde slaan. Er is geen sprake van, dat ik hem mishandelen wilde!"

„Wilt ge gehoorzamen of niet?" brulde Lemoine. Maar de drie voorste soldaten bleven staan.

„De man is kalm, sergeant", zei een der legionairs die reeds grijs was.

De beide anderen voegden daarbij:

„Laat hem met rust!"

Lemoine zag, dat hij alleen stond.

Hij wist niet, wat hij doen moest. Maar hij gaf er de voorkeur aan, de zaak niet tot het uiterste te drijven, want de sergeant die de wacht commandeerde, bevond zich in de kazerne en Lemoine was te laf om de soldaten ter verantwoording te roepen.

Hij keerde zich om en bromde:

„Welnu — deze keer — maar bij een volgende gelegenheid — — —"

De soldaten gingen nu naar den ongelukkige toe. Op Hitzler's gelaat vertoonde zich een lachje; hij stak de legionairs zijn hand toe:

„Kameraden", zei hij; „ik dank er den hemel voor, dat gij, mijn vrienden, het zijt!"

„Houd je stil!" vermaande de Zwitser, „en laat niet merken, dat er tusschen ons een goede verstandhouding bestaat! Wij zijn onder bevel van sergeant Loup naar Ain-el-Oussek opgecommandeerd. Als wij je helpen kunnen, dan kan je op ons rekenen!"

Volkman voegde hier nóg fluisterend aan toe: „Rekent op ons!"

Bij deze woorden pakte hij Müller bij den arm en trok hem naar zich toe, want de Elzasser scheen zijn teruggevonden kameraad om den hals te willen vliegen.

De andere legionairs hadden dit tafereel met verbazing aangezien.

Daarna gingen allen weer aan hun werk, want het begon reeds avond te worden en wee dengene, die zijn werk niet af had.

Sepp was weer opgestaan. Met een pijnlijk gezicht begon hij te werken.

Hitzler verzamelde in zijn nabijheid gras en trachtte hem te troosten:

„Het zal wel weer terecht komen, kameraad! Verlies den moed maar niet. Je bent nog jong!"

Maar Moosbauer kon niet meer. De tranen liepen hem over de wangen en alles, wat hij op dit oogenblik stamelen kon, was:

„O, moeder!"

Hitzler wendde zijn gelaat van hem af.

Reeds sedert langen tijd waren de legionairs van

het strafbataljon te Ain-el-Oussek in twee partijen verdeeld.

De eene partij bestond uit mannen, die hun lot zwijgend droegen en die trachtten, zich zooveel mogelijk daarin te schikken.

De andere partij bestond uit manschappen die, zoodra zij bemerkten niet bespied te worden, samschoolden, elkander iets toefluisterden, hun vuisten balden. Scherpe woorden werden dan tusschen hen gewisseld. Als men hen aankeek, dan kon men dadelijk bemerken dat zij, door wanhoop gedreven, tot alles in staat waren.

De aanvoerder dezer partij was de Italiaan Mellini. Iederen dag stookte hij zijn kameraden op.

Reeds eenigen tijd broeide er iets bij het strafbataljon. Ieder gevoelde, dat er iets in aantocht was en de manschappen, die het met den Italiaan eens waren, schoolden gedurig samen.

Er was een nieuw transport gevangenen aangekomen.

Reeds den eersten dag had Mellini met een der nieuw aangekomenen vriendschap gesloten. Dat was een Spanjaard, Gomez genaamd, die wegens valsche beschuldiging van anderen en wegens diefstal van militaire goederen tot meerdere jaren dwangarbeid veroordeeld was.

„Hoe denk jij er over," zei Mellini tot den Spanjaard, „als wij het eens beproefden om weer naar Oran te komen? Hier in deze woestenij kan men onmogelijk lang blijven leven!"

„Het is zoo," antwoordde Gomez. „Maar hoe zal men hier weggemen?"

„Er is maar één middel op en dat is: geweld!"

Zij werden in hun gesprek gestoord door het gejammer van een gevangene, die wegens een klein vergrijp met ketenen aan handen en voeten geboeid was.

„Water!" stamelde de ongelukkige. „Water, kameraden! Ik versmacht van dorst! — In 's hemelsnaam, geef mij wat te drinken!"

Mellini en de Spanjaard begonnen te lachen. De ongelukkige was een Duitscher, die den vorigen dag wegens ongesteldheid niet werken kon.

Op zijn gekerm kwam onder anderen ook Lemoine af.

„Wat is hier te doen?" vroeg hij en wendde zich tot den Italiaan.

„Deze Duitsche gek schreeuwt om water!" antwoordde Mellini.

Intusschen was Hitzler, die het kermen van zijn landgenoot niet meer kon aanhooren, naar den ongelukkige

gegaan en had opgemerkt, dat de boeien hem gaten in de armen hadden gesneden.

Hij deelde dit aan Lemoine mede.

Nauwelijks hoorde Gomez, die den Duitscher vreeselijk haatte, omdat het zijn schuld was dat hij zijn straf onderging, dit, of hij riep:

„Die barmhartige Samaritaan! Men moest hem even-zoo behandelen!”

Lemoine, door deze opmerking aangemoedigd, riep Hitzler toe:

„Wat gaat jou dat aan? Ben jij zijn hoeder geworden?”

„Nee, maar het is onmenselijk iemand zóó te laten lijden!”

„Houd je mond en ga aan je werk!”

Waarlijk, het was voor den Oostenrijker geen kleinigheid, om bij zulk een schanddaad kalm te blijven.

Maar Hitzler had ondervindingen opgedaan. Hij wist, dat hij er niets aan doen kon en dat hij door tegenspraak zijn lot nog ondragelijker zou maken.

Zwijgend keerde hij zich om.

De ongelukkige gevangene jammerde nog steeds door.

Intusschen naderden twee legioensoldaten de plaats waar Mellini en Gomez gezeten hadden.

Lemoine kwam met zijn zweep in de hand op hen af en spoorde hen tot werken aan.

De beide legionairs, een Franschman en een Pool, luisterden een oogenblik onverschillig naar het gekerm van den geboeiden gevangene.

„Dat is aardige muziek!” zei de Franschman, terwijl hij tabak en papier uit zijn zak haalde en zich een sigaret gereedmaakte.

„Een vervloekt idee, ons naar hier te commandeerren!” riep de Pool.

„Wel, in Sidi-bel-Abbès is ook niet alles rooskleurig!”

„Dat is zoo! Maar men kan daar nu en dan naar de stad gaan en afleiding vinden! Hier is het een ware hel!”

„En toch — wij zullen het hier moeten volhouden, totdat wij afgelost worden. Binnen eenige weken gaan wij terug!”

„Ik kan het hier ook onmogelijk langer uithouden!” De Franschman begon te lachen.

„Wilt gij misschien deserteeren?”

„Zóó gek zal ik niet zijn!”

„Welnu, schik je dan in het onvermijdelijke.”

Weer hoorde men den gevangene smeeken om water.

Plotseling zei de Pool:

„Daar valt mij iets in!”

„Wat dan?”

„Wij staan bij den kapitein nog al in een goed blaadje! Hoe zou het staan met een nieuw transport gevangenen?”

De Franschman keek zijn kameraad vragend aan.

„Ik begrijp je niet.”

„Dan zal ik mij duidelijker uitdrukken!”

Gesteld, dat een der strafgevangenen zich schuldig maakte aan insubordinatie, dan zou men hem natuurlijk naar Oran brengen, om daar voor den krijgsraad terecht te staan!”

„Ja, dat weet ik.”

„Maar voor zulk een transport zouden er minstens zes Vreemdenlegionairs noodig zijn!”

Het gelaat van den Franschman klaarde op.

„O, nu begrijp ik je! Uitmuntend! Jij wilt dus een der strafgevangenen tot de een of andere daad overhalen, waardoor hij naar Oran gestuurd moet worden en dan wil jij trachten kapitein Petit er toe over te halen, dat hij ons met het transport belast?”

„Juist. Wij moeten hem naar Oran brengen. Met de heen- en terugreis zijn een paar maanden gemoeid en dat verschaft ons afwisseling. Wij blijven dan eenige dagen in Oran, — hoogstwaarschijnlijk zullen wij dan niet eens meer naar Ain-el-Oussek terugkeeren, maar naar Sidi-bel-Abbès gecommandeerd worden.”

„Ik vind het idee goed! Maar welke schaapskop zal ons behulpzaam zijn?”

De Pool keek naar den kermenden gevangene.

„Wacht even”, zei hij plotseling.

Hij keek voorzichtig naar alle kanten om of hij door iemand werd opgemerkt. Daarop gaf hij zijn kameraad een wenk en beiden slopen naar den ongelukkigen Duitscher.

„Heb je pijn, arme drommel?” vroeg de Pool in gebroken Duitsch. „Wacht, ik zal je water geven, maar verraad ons niet!”

Bij deze woorden bracht hij zijn veldflesch aan den mond van den ongelukkige en liet hem drinken.

„O, ik dank u hartelijk!”

„Het is schandelijk, dat men je zóó martelt”, ging de Pool voort. „In jouw plaats zou ik vluchten!”

De Duitscher keek op.

„Als ik maar wist waarheen”, zei hij fluisterend.

„Het is in allen geval een gewaagde reis! Maar veel beter toch dan zich hier dood te laten pijnigen!”

De ongelukkige luisterde vol aandacht naar deze woorden.

„Ik heb er reeds over nagedacht”, antwoordde hij. „Maar als men mij vervolgt en weer in handen krijgt — dan...”

„Laat ons daar maar voor zorgen! Wij zullen het wel zoo inrichten, dat men je niet dadelijk terugvindt!

Morgen na het appèl heb ik de wacht bij de groote poort. Ik laat je passeeren en zeg later, dat ik niets gezien heb.

Als men je afwezigheid dan bemerkt heeft, zal men je in de tegenovergestelde richting vervolgen van die, welke jij hebt ingeslagen. Voordat men je spoor ontdekt, ben je reeds ver weg. Je geweer, munitie en proviand moet ge natuurlijk meenemen.”

De gevangene dacht er niet aan om het voorstel van de hand te wijzen. In den wanhopigen toestand, waarin hij zich bevond, gaf hij zijn toestemming.

De beide legionairs verwijderden zich.

„Heb ik dat niet netjes opgeknapt?” vroeg de Pool.

De Franschman knikte, maar er scheen toch nog een restje van menschelijk gevoel in hem te zijn gebleven en dat gevoel was in strijd met de schandelijke brutaliteit van het plan.

Maar de duivelsche toelag van zijn kameraad hield de boventoon.

Den volgenden morgen, kort na het appèl, werd de vlucht van den Duitscher ontdekt.

Sergeant Loup wond zich zeer op, want het was hem hoogst onaangenaam, dat een zijner manschappen gedeserteerd was.

Hij stelde zich dadelijk aan de spits van eenige legionairs.

Terwijl eenige manschappen in de verkeerde richting begonnen te zoeken, begaf sergeant Loup zich op het rechte spoor.

De Pool had hem daarop attent gemaakt.

„Het was nog tamelijk donker, sergeant, toen ik meende een schaduw aan den kant van den muur te zien. Maar zij verdween zóó snel, dat ik dacht mij te vergissen!”

Loup twijfelde er nu niet meer aan dat de Duitscher over den muur was gevlucht.

Daar men de vlucht reeds binnen een half uur ontdekt had, bestond er alle kans, dat de vluchteling spoedig achterhaald zou worden.

Maar toen men den gedeserteerde reeds tusschen de rotsen bemerkte, was sergeant Loup er spoedig bij.

De Duitscher, die razend van wanhoop was, ging achter een der rotsen liggen en legde zijn geweer aan op de legionairs.

Sergeant Loup en zijn soldaten snelden op hem toe.

„Geef je over!” riep de sergeant.

Tot antwoord vuurde de vervolgte zijn geweer af, maar de kogel miste.

Zinneloos van angst, sprong hij weer op en liep verder.

Sergeant Loup, die woedend was over het schot, dat voor hem bestemd was, riep driemaal: „halt!” en vuurde toen zijn geweer af.

In het achterhoofd getroffen, viel de vervolgte neer. — — —

Nu echter was het mooie plan van den Pool en den Franschman finaal in duigen gevallen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een misdadig plan.

De manschappen, die hun kameraden gewoonlijk opstookten, waren meestal lieden, die zich op ergerlijke wijze vergrepen hadden.

Mellini had zich alleen aan desertie schuldig gemaakt. Maar gelijk zooveel legionairs, die in hun vaderland een misstap begingen en nu in het Vreemdenlegioen dachten vooruit te komen, moest hij hier boeten voor hetgeen hij in Italië misdaan had.

Zoo dikwijls als hij kon, deelde hij Hitzler zijn plannen mede.

„De sergeant-majoor moet er aan gelooven, *hij* zoowel als de anderen! Allen zullen zij boeten voor hetgeen ik hier ondervonden heb! Geloof mij, kameraad, ik vergeet niets. Bij ons in Napels en Sicilië verschaft men zich zelf recht. Ik heb met een mijner bloedverwanten een proces gevoerd over een landgoed, dat hij geërfd heeft, maar dat mij van rechtswege toekwam.

De rechters hebben mij in het ongelijk gesteld. Je moet weten, dat ik tot de Gomorra behoorde, die geen onrecht duldt. Ik wachtte den schurk, die mij mijn landgoed ontstolen had, op en stak hem overhoop. Ik deed dat op de publieke straat. Men heeft mij tot mijn spijt als den dader herkend en de carabinieri zochten mij. Met behulp der Gomorra kon ik uit Napels ontvluchten. Maar wat moest ik toen beginnen? Ik nam dienst bij het Vreemdenlegioen. Maar de duivel mag het halen! Ik wil liever tien jaar in Italië in het tuchthuis doorbrengen, dan nog langer in deze hel te blijven.”

Hitzler gaf geen antwoord.

Ook de andere Duitschers wilden niets van den Italiaan weten. Maar de overigen, Spanjaarden, Portugeezen en Polen, zagen in hem een uitstekend aanvoerder.

Een gedeelte legionairs van het strafbataillon kam-

peerde onder den blooten hemel, een ander gedeelte onder streng toezicht, in de kazerne.

Tot deze laatsten behoorde Hitzler, — dit waren namelijk de legionairs die door Lemoine het meest gehaat werden en wier namen hij op een afzonderlijke lijst had geschreven.

Hitzler moest het zwijgend aanzien, dat hij van Sepp verwijderd werd.

De nachten waren duister. Rondom Ain-el-Oussek stonden de schildwachten; op de binnenplaats der kazerne liepen twee legionairs met geladen geweren op en neer.

Gewoonte is de tweede natuur.

Al hadden de schildwachten in de eerste dagen met de meeste nauwlettendheid alles bewaakt, door de gewoonte waren zij onachtzaam geworden.

De commandant van Ain-el-Oussek, kapitein Petit, kwam den geheelen dag niet uit zijn tent en sergeant Loup, die het toezicht had over de schildwachten, was meestal dronken.

Daardoor ging de tucht verloren en de meeste schildwachten sliepen des nachts, in plaats van te waken.

Het gebeurde dikwijls, dat de posten niet afgelost werden en dat een legionair tien of twaalf uur lang moest blijven schilderen; — geen wonder, dat ieder het zich zoo gemakkelijk mogelijk maakte.

Dat was de oorzaak, dat niemand het bemerkte, dat er een persoon des nachts in het kamp heen en weer sloop, dan eens ergens opdook, spoedig weer verdween en later weer zichtbaar werd.

Dat was Mellini.

Over dag was het niet mogelijk, iets met elkander af te spreken. Daarom zocht hij zijn manschappen des

nachts op en deelde hen zijn plannen in vertrouwen mede.

Zij, die niets met Mellini te maken hadden, gevoelden wel, dat er iets voorbereid werd, maar zij waren te onverschillig geworden om zich er mede te bemoeien. Misschien hechtten zij ook geen waarde aan Mellini's handelingen, want er waren altijd eenigen bij het strafbataillon, die alle mogelijke pogingen aanwendden om te ontvluchten.

Des nachts sliepen Mellini en Gomez naast elkander. Sepp Moosbauer lag in hun nabijheid.

De Spanjaard en de Italiaan spraken op gedempten toon.

„Je meent dus,” vroeg Gomez, „dat wij den geheelen troep overrompelen kunnen? Maar hoe zullen wij aan wapens komen? En zijn wij sterk genoeg?”

„Ja zeker. Wij zijn met z'n vijftigen. Luister naar mijn plan: wij staan midden in den nacht allen — als één man — op. De discipline is hier nooit zoo slecht geweest als thans. Wij zullen de legionairs dan overvallen, — hen de keel dichtdrukken — de sabels afnemen — en dan verder!

Achter het kamp staan altijd een massa geweren aan rotten. Twintig van ons kunnen zich direct van geladen geweren voorzien. Wij overrompelen de kazerne, schieten neer, wat ons in den weg komt, bezetten het gebouw en voorzien ons verder van wapens en munitie. Het zal dan wel dag geworden zijn en dan marcheeren wij de woestijn in — de vrijheid tegemoet!”

Gomez schudde het hoofd.

„Dat is alles goed en wel, maar je vergeet, dat er iets tusschenbeiden kan komen. De chefs moeten het eerst van kant gemaakt worden.”

„Wij behoeven slechts bang te zijn voor drie: Kapitein Petit, den sergeant-majoor en Loup.”

„Loup heeft reuzenkracht, Lemoine is steeds met een revolver gewapend en kapitein Petit moet zeer dapper zijn.”

„Dat heb ik wel ingezien. Op het oogenblik, waarop de anderen de schildwachten neerschieten, ga ik naar de tent van sergeant Loup en den kapitein moet jij voor je rekening nemen. Als deze twee uit den weg zijn geruimd, dan behoeven wij Lemoine niet meer te vreezen!”

„Goed! Wanneer zal de zaak uitgevoerd worden?”

„Morgen nacht!”

„Zoo spoedig?”

„Slechts door spoed kunnen wij overwinnen; iederen dag kan men ons verraden!”

De beide samenzweerders reikten elkaar de hand.

Mellini kroop op handen en voeten naar zijn plaats terug. Nauwelijks had hij Gomez verlaten, of hij zag Sepp, die zijn oogen gesloten hield.

„Hè, ik meende, dat de kerel eerst eenige meters verder gelegen heeft!” mompelde Mellini.

Hij luisterde.

Gomez werd opmerkzaam en kwam naderbij.

„Als hij ons eens beluisterd had,” zei Mellini.

„Ach kom! Je ziet toch dat hij slaapt!”

„Ja, maar wie weet — verlies hem geen minuut uit het oog!”

„Wees onbezorgd!”

Mellini verdween. Er heerschte rust in het kamp.

Moosbauer had zijn oogen gesloten, maar sliep niet. Hij had de plannen van den Italiaan en den Spanjaard afgeluisterd. Diepe verontwaardiging maakte zich van hem meester. Waren de legionairs, die op schildwacht stonden — en daaronder bevonden zich toch ook Duitschers — niet ook zijn kameraden? In den slaap zouden zij overrompeld en van kant gemaakt worden!

Dat moest tot elken prijs verhinderd worden!

Maar hoe?

„Ik zal mij tot mijn vriend wenden. Hitzler zal wel raad weten. Ik zal hem alles vertellen!”

Nauwelijks was de dag aangebroken en de legionairs weer aan het werk, of Sepp wist het zoo aan te leggen, dat hij bij het verzamelen van halva steeds dicht bij den Oostenrijker kwam.

Deze merkte dit wel en keek hem lachend aan. Het verstoorde gezicht van Moosbauer trok zijn aandacht. Hij kon het hem aanzien, dat er iets gebeurd was, wat deze hem wilde mededeelen. Hij hield een oogenblik met werken op.

Sepp stond dadelijk naast hem.

„Ik moet je iets verschrikkelijks zeggen”, zoo begon hij.

Op hetzelfde oogenblik plaatste zich iemand tusschen hen.

Gomez wierp den spreker een vreeselijken blik toe, daarop wendde hij zich lachend tot Hitzler:

„Wel, kameraad, wij zijn hier collega's geworden, ik had het niet gedacht!”

Hitzler keek den schurk woedend aan.

„Ga weg!” riep hij.

Maar Gomez week niet.

„Hier is mijn plaats om te werken! Als je dat niet aanstaat, beklaag je dan!”

Met deze woorden drong hij zich nog meer tusschen

Sepp en den Oostenrijker in. Vergeefs trachtte Sepp opnieuw aan de zijde van zijn vriend te komen, maar Gomez belette hem dat telkens weer.

Hitzler was woedend geworden. Plotseling greep hij den Spanjaard bij de keel en wilde hem van zich afslingeren, maar op hetzelfde oogenblik verscheen sergeant-majoor Lemoine.

„Help!” schreeuwde Gomez zoo hard hij kon. „Sergeant-majoor, deze kerel wil mij vermoorden!”

„Alweer dezelfde rebel! Wil je hem dadelijk loslaten?” En een zweepslag kwam op den rug van Hitzler neer.

Gomez had zich losgerukt. Met een duivelsch lachje ging hij weer aan het werk, steeds verder naar links rukkend, totdat hij bij Moosbauer kwam.

Sepp wilde hem ontwijken, maar Gomez riep:

„Sergeant-majoor! de beide Duitsche zwijnen praten inplaats van te werken!”

Onmiddellijk was Lemoine bij hen en riep:

„Steken de twee Duitsche vlegels hun hoofden weer bijeen? Van elkaar weg en aan het werk!”

Met onheilspellenden blik keerde Hitzler zich om.

Sepp ging een paar schreden achteruit om de zweep te ontwijken.

Het werd hem onmogelijk gemaakt om met zijn vriend te spreken. Hij trachtte nog eenige malen bij

Hitzler te komen, maar telkens kwam de Spanjaard tusschenbeide en zoodra hij iets wilde zeggen, riep Gomez:

„Sergeant-majoor, de Duitsche zwijnen praten weer!”

Onmiddellijk kwam Lemoine dan en joeg hen van elkaar weg.

De avond naderde. Sepp dacht er over na, wat hij doen moest. Hij werd bijna wanhopend.

Zou hij naar Lemoine gaan en alles verraden?

„Dat kan ik niet,” dacht hij en de tranen schoten hem in de oogen van angst!

„Ik kan mij ook niet in het Fransch voldoende verstaanbaar maken, om hem alles in haast te zeggen en dan zal hij mij uitlachen en met de zweep wegjagen!

Met mijn vriend is dat een andere zaak! Die deinst niet terug, die zal wel durven spreken!”

De tijde naderde, waarop het werk gestaakt werd en zoo kwam de nacht, waarin de misdaad zou worden uitgevoerd.

De jonge legionair was koortsig van opgewondenheid.

Hij zag de schildwachten optrekken, hij zag, dat alles in het kamp zich ter ruste begaf en dat de schildwachten, die afgelost waren, begeleid door soldaten naar de kazerne terugmarcheerden.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een kleine en een groote held.

„Nu of nooit,” dacht Sepp.

Gomez dacht, dat Sepp hem nu niet meer verraden zou. Het stond bij hem vast, dat de knaap iets van de zaak afwist; hij verloor hem juist een oogenblik uit het oog.

Sepp liep achter de legionairs aan, die naar de kazerne gingen. Daaronder zag hij een, die had geweigerd

om tusschenbeide te komen, toen Lemoine en Hitzler ruzie hadden.

Dat was Volkman, die met een geladen geweer liep, terwijl Hitzler eenige schreden voor hem uit ging.

Sepp vloog naar hem toe.

„Ik moet je vriend iets zeggen!” stamelde hij.

„Welken vriend?”

„Hitzler. — Je leven hangt aan een zijden draad! —”
Hij was Volkmann reeds voorbij en had Hitzler bij zijn jas gepakt. Deze keerde zich om en keek zijn jongen kameraad verwonderd aan.

„Blijf in het kamp! Zij sluiten je op, knaap!”

„Ja — maar — dezen nacht — ik moet je spreken!”

„Goed! Over een uur — bij den ingang van het kamp!”

Men had deze woorden bliksemsnel gewisseld.

Sepp knikte.

Lemoine kwam reeds naderbij.

Hij begon dadelijk te vloeken.

„Is die vent alweer hier? Wil je wel —”

Maar Sepp liep zoo hard als hij loopen kon weg, zoodat de andere legionairs begonnen te lachen en de woede van Lemoine verdween.

Hitzler ging langzaam, zoodat Volkmann weldra naast hem kwam loopen.

„Hebt ge vandaag de wacht aan de kazerne, kameraad?”

„Ja, reeds sedert drie dagen.”

„Na het avondeten zal ik naar de binnenplaats slijpen. Het is dan duister. De legionairs worden alleen geteld, wanneer zij binnenkomen. Kunt ge met mij rui- len, kameraad?”

„Wat zeg je? Ik begrijp je niet —”

„Ginds, waar de kazerne tegen de loods aangebouwd is, vormt de muur een hoek. Leg je uniform af en verberg je daar. Ik kom dan, geef je mijn uniform — zal des nachts op schildwacht staan — en jij blijft in mijn plaats in de kazerne. Morgen vroeg, bij het ontbijt, moet je snel naar buiten komen, wij kunnen onze klee- ren dan weer verruilen en niemand bemerkt er iets van!”

Zoo heel zeker was Volkmann nu juist niet van, dat dit avontuur goed zou afloopen. Maar wat zou hij voor zijn kameraad niet willen doen? Er moesten toch belangrijke redenen voor zijn, die hem er toe brachten om zoo iets te wagen.

Hij knikte dus toestemmend.

Hitzler keek hem lachend en dankbaar aan.

Alles ging volgens het vooruit beraamde plan.

Indien het toezicht scherper was geweest, zou men wel opgemerkt hebben, dat de Oostenrijker bij het avondeten niet aanwezig was.

Maar nu bekommerde zich niemand daarom.

Na het eten moesten allen door de groote vestibule naar de trap. Daar werden zij geteld.

Er ontbrak niemand.

Hitzler was namelijk reeds vooraf naar buiten ge-

slopen, had den hoek van den muur bereikt en daar Volkmann gevonden, die zijn uniform reeds uitgetrok- ken had en hem wachtte. In haast trok Hitzler zijn linnen klee- ren uit, deed de uniform aan, en nam het geweer op.

Intusschen had Volkmann zich verkleed.

Juist toen het eten afgelopen was, sloop hij naar binnen.

Niemand bemerkte iets.

Er werd op de trompet geblazen, de lichten werden uitgedaan en binnen een kwartier was alles in de kazerne stil en als uitgesto- en.

Hitzler keek naar den schildwacht, die slaapdron- ken heen en weer liep en toen deze hem den rug toe- gekeerd had, sloop hij hem voorbij, todtat hij de loods bereikte, klom op het dak, vandaar op den muur, een sprong — en hij was buiten.

Het was niets bijzonders, wanneer tusschen de kazerne en het kamp een soldaat van het legioen werd aangetroffen.

Toen Hitzler nabij het kamp kwam, verwonderde hij zich niet weinig, daar slechts twee legionairs te zien, die met het geweer in den arm op schildwacht stonden. Deze beiden schenen een vertrouwelijk ge- sprek te hebben, de anderen lagen op den grond of slieden rustig.

De beide legionairs hielden den langzaam naderbij komenden soldaat eveneens voor een schildwacht. Hij ging hen kalm voorbij naar het kamp.

Daar bleef hij wachten.

Het kamp was groot. Om den uitgang te bereiken, moest Moosbauer er over de geheele lengte doorheen.

Voor dien tijd was hij eerst gaan liggen en deed alsof hij sliep. Maar toen hij zijn oogen een weinig opende, zag hij onmiddellijk, dat Gomez geen blik van hem afwendde. De Spanjaard loerde als een roofdier.

Zoo verliep er een uur.

„Nu is het tijd,” dacht Sepp. Hij sloeg zijn oogen weer op.

Gomez had zich omgekeerd en keek naar de andere zijde. Heel stil sloop hij op handen en voeten voor- waarts — hij beefde van angst, er kon op het laatste oogenblik nog iets gebeuren. Deze gedachte ontnam hem zijn kalmte en de noodige zelfbeheersching.

Toen hij eenige meter voortgekropen had, keek hij om.

Hij werd bleek van schrik.

Gomez kroop achter hem aan. Hij dacht niet anders, of hij was verloren. In zijn angst sprong hij op en

liep zoo hard hij kon door het kamp naar den uitgang om — te trachten Hitzler nog te bereiken, voordat de misdadiger hem inhaalde.

Want nauwelijks had Gomez de vlucht van den knaap opgemerkt, of hij achtervolgde hem. Beiden liepen zoo hard zij konden. De slapenden werden verschrikt wakker, het geheele kamp kwam in beweging. Gomez kwam steeds nader bij den knaap — plotseling kwam een schildwacht te voorschijn en — de bekende stem van Hitzler riep:

„Kom hier, jongen”

Gomez had Sepp nu ingehaald; maar de Spanjaard struikelde, stond weer op, door een ongelukkig toeval stonden hier juist de geweren van de slapende schildwachten.

Sepp kon Hitzler dus bereiken en bijna ademloos riep hij:

„Gomez — Mellini — te zamen — willen heden nacht — het kamp overvallen — neerschieten alles wat hun in den weg komt — kapitein en sergeanten vermoorden —!”

Gomez nam een der geweren —

„Terug!” schreeuwde Hitzler, die bogenblikkelijk begreep, dat al de onschuldige legionairs in doodsgewaar verkeerden en dat de kapitein en de onderofficieren vermoord zouden worden —

Al was Lemoine ook honderdmaal een onmenschen en sergeant Loup nog veel erger — dat mocht niet gebeuren! —

De Oostenrijker legde zijn geweer aan. Hij stond vlak tegenover Gomez; maar deze, die woedend geworden was op den kleinen verrader, scheen den schildwacht niet te zien. Er viel een schot — de kleine held gaf een gil en viel achterover.

„O, moeder!”

Een golf bloed verstikte de laatste woorden van den stervenden knaap.

Op het eerste schot volgde onmiddellijk een tweede. In het hart getroffen, viel Gomez neer.

De verwarring, die op deze beide schoten volgde, was onbeschrijfelijk groot. De soldaten van de wacht, die bij elkander hadden staan praten, schoten hunne geweren in de lucht af, om hunne kameraden in de kazerne te waarschuwen.

Allen, die slapend op den grond lagen, waren overeind gesprongen.

In de duisternis zag men eenige dozijnen soldaten verschijnen. Men hoorde een luid schreeuwende stem, die bevelen scheen te geven.

Dat was de Italiaan Mellini.

Het eerste schot was nauwelijks gevallen, of hij begreep reeds, dat het plan te snel werd uitgevoerd, of dat er verraad was gepleegd.

Nu was er geen oogenblik meer te verliezen. Hij wist nog niet, dat Gomez doodgeschoten was. Hij rende door het kamp en riep:

„Avanti! Avanti! (voorwaarts) Het is tijd!”

Toen sprongen al zijn medeplichtigen op en liepen naar de plaats, waar de geweren stonden. Verscheidene Spanjaarden en Italianen wierpen zich op de schildwachten.

Maar de ontvangst, die zij daar hadden, viel niet mee. Want niet een van hen sliep meer.

Ieder soldaat van het legioen wist, dat er opstand was en terwijl de opstandelingen op hen aan wilden vallen, vuurden zij onmiddellijk hun geweren af.

Binnen eenige minuten waren de twaalf aanvallers neergeschoten, maar de anderen drongen met geweld op de geweren aan; daarop was geen der schildwachten voorbereid, want de verwarring was zoo groot, dat allen als wilden door elkander liepen.

Zelfs legionairs, die niet tot het complot behoorden, werden neergeschoten.

Misschien was het booze plan toch nog gelukt, als de opstandelingen geen verhindering ontmoet hadden, toen zij zich van de geweren wilden meester maken. Daar stond namelijk een legionair, die met luide stem riep:

„Kameraad Müller, help mij!”

Müller had dienst gedaan in de kazerne.

Zijn beide kameraden hadden geen tijd gehad, hem in het geheim in te wijden. Hij dacht niet anders, dan dat Volkmann op de binnenplaats der kazerne op wacht stond en dat Hitzler in de gevangenis zat.

Toen hij de eerste schoten hoorde, spoedde hij zich dadelijk naar de richting van waar het alarm kwam. Alle schildwachten begrepen, dat er een opstand uitgebroken was.

Müller kwam juist, toen Hitzler in zijn angst zijn naam riep.

Müller herkende de stem van Hitzler dadelijk. Er was geen tijd te verliezen. En buitendien — zijn kameraad riep hem en dat was hem genoeg.

Buiten adem kwam hij bij Hitzler, toen deze juist riep:

„Wie zijn leven lief heeft, keere terug! In naam der menschheid, terug!”

Maar Mellini en zijn aanhangers schenen hun verstand verloren te hebben.

Eerst werden zij door haat aangespoord, maar nu was het de wanhoop, die hen voor niets meer terug deed deinzen.

Met woedend geschreeuw liepen de opstandelingen verder.

„Vervloekte Duitscher! Ik ken jou wel!” schreeuwde Mellini. „Avanti! Avanti!”

Nog eens schreeuwde Hitzler: „Terug!”

Maar in weerwil daarvan naderden zij toch. Hij schoot zijn geweer af en Müller volgde zijn voorbeeld.

Twee der rebellen vielen, maar de anderen lieten zich niet meer tegenhouden. Hitzler en Müller vuurden andermaal hunne geweren af en weer vielen er twee der aanvallers, maar de overigen rukten steeds voorwaarts.

Thans hadden zij de geweren bereikt.

Müller kreeg een kolfslag. Weliswaar werde hij in het laatste oogenblik met zijn geweer den slag af, maar dit raakte toch zijn rechterschouder, waardoor hij neerviel.

Hitzler sprong eenige schreden terug.

Twintig opstandelingen maakten zich meester van geweren.

Nog eens vuurde Hitzler zijn geweer af, maar opeens raakte een kogel zijn wang waardoor het bloed langs zijn uniform stroomde. Als versuft liet hij zijn geweer vallen. De opstandelingen stormden hem voorbij en nu ontstond er in de duisternis een wanhopige strijd.

Maar de wachthebbende manschappen in de kazerne hadden de schoten gehoord en kapitein Petit was halfgekleed uit zijn kamer gekomen.

Met gevelden sabel kwam hij aansnellen, gevolgd door een twintigtal Vreemdenlegionairs, die dadelijk hun geweren op de opstandelingen afschoten.

Toen sergeant Loup de schoten hoorde, drong ook hij onmiddellijk vooruit, zonder te letten op de kogels, die hem om de ooren floten.

Lemoine was zijn kapitein gevolgd, maar niemand zag hem in de voorste rijen.

Thans stonden de legionairs schouder aan schouder. Zij openden een snelvuur op de opstandelingen, die zich om Mellini schaarden.

Hitzler was snel naar een groep legionairs gerend, toen hij zag, dat een der opstandelingen Müller, die juist opstond, neer wilde schieten.

Hij legde bliksemsnel aan, schoot, en zag, dat zijn tegenstander tusschen de anderen verdween.

Mellini had Hitzler in het oog gekregen. Met het voornemen om den Duitscher, die zijn plan verijdeld had, te straffen, drong hij haastig vooruit, toen sergeant-majoor Lemoine, die door den kapitein geroepen was, plotseling in de voorste rij opdook.

Op dit oogenblik had Mellini zoo wel Hitzler als alle Duitschers vergeten. Hij werd door woede overmeesterd. Al het menschelijke verstomde in hem; hij was aan een wild beest gelijk.

Hij wierp zijn geweer weg en had met een sprong Lemoine bereikt. Hij greep den sergeant-majoor met geweld beet en beiden rolden op den grond.

In de algemeene verwarring lette niemand op hen.

Maar de opstandelingen waren tot een kleine hoop gesmolten, terwijl er aan de kant der legionairs slechts weinigen gevallen waren.

Kapitein Petit schreeuwde nu:

„De geweren omlaag! Geeft u over!”

Weliswaar trachtten eenigen zich tot het uiterste te verdedigen, maar de anderen wierpen hun geweren weg en daarmee was hun lot beslist. Zij, die nog weerstand boden, werden door een nieuw salvo neergeschoten, de anderen werden door de legionairs omringd en onmiddellijk ontwapend.

Op het laatste oogenblik sprong een der oproerlingen, die men reeds dood waande, op om zich door de vlucht te redden.

Er werden een dozijn schoten op hem gelost — en de vluchteling viel dood neer.

Legionairs snelden naar het lijk toe.

„Het is Mellini!” riep een van hen.

Kapitein Petit gaf bevel om verzamelen te blazen.

De manschappen, die niet gewond waren, schaarden zich om den kapitein.

Acht van hen waren gevallen, terwijl zich onder de vermisten sergeant-majoor Lemoine bevond. De legionairs zochten overal naar hem.

Men vond hem spoedig. Er was geen enkele wond aan zijn lichaam. Maar hij was toch dood.

Mellini had hem gewurgd.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

In het leven terug.

Het garnizoen van Ain-el-Oussek bracht het overige van den nacht in koortsachtige opgewondenheid door.

Niemand wist nog precies, hoe alles gebeurd was.

Tegen den morgen begon kapitein Petit een onderzoek in te stellen.

Tot zijn niet geringe verwondering ontdekte een der opzichters in de kazerne, dat een zijner gevangenen in den loop van den nacht verdwenen en een ander daarvoor in de plaats gekomen was.

Deze andere persoon bevond zich in zulk een toestand van opgewondenheid, dat hij geen woord spreken kon.

Toen Volkmann des nachts de eerste schoten gehoord had, was hij bijna krankzinnig geworden. Hij kon niet gelooven, dat er een opstand was uitgebroken.

Hij dacht, dat een der officieren had vernomen, dat niet aan Hitzler bevel was gegeven om wacht te houden en dat zijn vriend zich misschien had laten overhalen, om iets ondoordachts te gaan doen.

Maar toen er een gevecht was begonnen, vermoedde Volkmann de waarheid!

Maar tevergeefs klopte hij met geweld aan de zware deur der groote cel, waarin hij met een dozijn kameraden opgesloten zat.

Natuurlijk waren ook deze door de schoten opgeschrikt. Allen liepen onrustig door elkander, toen Volkmann, die zijn angst niet langer kon bedwingen, trachtte de deur te openen.

Hij kreeg dadelijk helpers, die echter door een geheel anderen geest bezielde waren dan hij. Daar het licht alleen door den gevangenenbewaarder kon worden ontstoken en het in de cel dus volslagen duister was, kon aanvankelijk niemand vermoeden, dat er zich

onder hen een vreemdeling bevond. Zij bemerkten dit eerst aan het geluid van zijn stem.

Een van hen riep:

„Kameraden, ik geloof, dat er zich een spion onder ons bevindt. Het schieten daarbuiten heeft alleen ten doel om ons op de proef te stellen; morgen worden wij zeker verraden en geboeid!”

Eerst nu begreep Volkmann, dat hij zich in een gevaarlijke positie bevond.

Reeds in het volgende oogenblik wierpen drie of vier der aanwezigen zich op hem en sleepten hem naar het getraliede venster, dat door de maan beschenen werd.

Bij het licht der maan herkenden zij den schildwacht. Er ontstond een vreeselijk oproer, want het was wel meer gebeurd, dat onderofficieren de gevangenen getergd en op de proef gesteld hadden, en dat zij hen, waartegen zij een wrok koesterden, aan den krijgsraad overleverden.

Wie bij de strafdivisie te Ain-el-Oussek verzet pleegde, werd niet gefusilleerd, maar op een andere manier vreeselijk gestraft. Er waren gevangenen, die den dood verkozen boven de ellende, die hun wachtte.

Wie in den laatsten tijd wegens verzet voor den krijgsraad moest verschijnen, werd naar de mijnen in Zuidelijk Algiers verbannen.

Daar moest hij werken aan het aanleggen van nieuwe spoorwegen, straten enz. De meesten echter werden naar Biribi getransporteerd.

Biribi — dat is de schrik voor de Vreemdenlegionairs! Dat is de vloek van Algiers!

Met zware ketenen aan de karren geklonken, moeten de veroordeelden den zwaarsten arbeid verrichten,

totdat zij verlost worden door den dood, die meer medelijden met hen heeft dan hunne beulen.

Maar de meesten werden langzaam gedood door het klimaat — en het duurde soms vreeselijk lang, voordat de vergiftigde lucht hunne lichamen ondermijnd had.

Aan dergelijke vooruitzichten dachten de opgewonden gevangenen, toen zij den kameraad omringden, die zij den vorigen dag nog op wacht gezien hadden.

Van alle kanten werd hij ondervraagd en gevloekt; vuisten balden zich boven zijn hoofd.

De opgewondenheid groeide steeds aan, terwijl het schieten daar buiten heviger werd en alles er op wees, dat er geregeld gevochten werd.

Volkmann leunde tegen den muur en hield zijn woedende aanvallers van zich af.

„Je zult toch wel bemerken”, riep hij, „dat het daar buiten geen spiegelgevecht is, maar dat men daar strijdt op leven en dood! — Komt, laat ons de deur openbreken en de ongelukkigen ter hulp snellen, die door de oproerlingen vermoord worden!”

Maar slechts weinigen schenen daartoe genegen te zijn, de meesten wilden van den toestand gebruik maken, om te vluchten.

In de cel begon men nu te vragen, te vloeken en te beschuldigen. Volkmann werd weer beetgepakt en men schreeuwde hem toe:

„Welke rol denk jij hier te spelen? Wat doe je hier toch bij ons?”

De Duitscher deelde hun toen mede, dat hij met den gevangene had geruild, omdat er vreemde dingen gebeurden, die hij niet begreep en omdat Hitzler, die daarvan op de hoogte was, hem er om verzocht had.

Maar deze verklaring scheen niet voldoende.

Men stelde hem er verantwoordelijk voor, als de opstand mislukken mocht.

De meesten van hen vonden het zeer goed, dat allen, die hen verdrukten en hen nog minder dan slaven behandelden, neergeschoten werden.

„Maar bedenkt dan toch, dat het uw kameraden zijn en men zoowel mij als de anderen dwingt, u te bewaken; wat gij wilt, is een schandelijke moord!”

Een van hen wilde hem na deze woorden opnieuw aanvallen. Als men geen ontzag voor zijn vuisten had gehad, dan zou het zeker slecht met hem zijn afgelopen. Bovendien schaarden zich eenige kalme Duitschers aan zijn zijde. Ware dit niet gebeurd, dan hadden de razenden Volkmann zeker doodgeslagen.

Eindelijk was de dag aangebroken en werd de cel

geopend. Omringd door een half dozijn legionairs met geladen geweren, kwam de gevangenenbewaarder binnen.

Als dieren, die bang zijn voor de zweep, bogen allen zich en weken angstig terug.

Alleen Volkman bleef staan. Zijn gelaat en houding verrieden zijn opgewondenheid.

De bewaarder zag dadelijk, dat dit Hitzler niet was.

Hij nam den vreemdeling in verhoor en rapporteerde de zaak aan kapitein Petit.

Het resultaat van het onderzoek, dat de kapitein had ingesteld, was het volgende:

„Eén had allen gered.

En dat was Hitzler!”

Met een verbazing, waarvoor hij geen woorden kon vinden, herkende sergeant Loup in den redder van het geheele bataillon den strafgevangene, die plotseeling als legionair was opgetreden.

„Is de geheele wereld gek?” riep Loup, „of heeft een van ons beiden het verstand verloren?”

Hitzler vertelde nu, hoe alles zich had toegedragen en terzelfder tijd kwam het bericht van den bewaker der kazerne, waarna kapitein Petit onmiddellijk bevel gaf om Volkmann bij hem te brengen.

Dit geschiedde.

Terwijl de overige legionairs verbaasd luisterden en in een kring om hun kameraad heen stonden, kwam langzamerhand alles aan het licht.

Nadat hij alles had aangehoord, reikte kapitein Petit den valschen legionair en den gewaanden straflegionair de hand, — dat was een bijzondere onderscheiding in Ain-el-Oussek!

„Legionairs”, zei hij, „ik gevoel mij niet gerechtigd uw schuld te onderzoeken of met u af te rekenen voor de een of andere overtreding.

Den legionair Volkmann geef ik zijn vrijheid terug; hij mag onmiddellijk zijn kleeren als strafgevangene met de uniform verwisselen.

De legionair Hitzler blijft voorloopig nog strafgevangene. Ik bezit de macht niet, hem voor zijn braaf en dapper gedrag op een andere manier te bedanken dan als mensch.

Gij hebt mij en alle kameraden het leven gered. Wij houden over het algemeen niet van de Duitschers; maar als wij op dit uur gunstiger over hen denken, dan zijt gij daar de oorzaak van. Legionair, ik dank u, zoowel uit naam van alle kameraden als voor mij zelf! Ik neem het voorloopig voor mijn verantwoor-

ding, dat gij weer plaats kunt nemen in de rijen der gewone soldaten!"

Nauwelijks had de officier uitgesproken, of de kameraden gingen naar Hitzler en Volkmann toe en ieder stelde er een eer in, den beiden Duitschers de hand te mogen reiken.

Eindelijk zei Hitzler:

„Kapitein, ik dank u voor uwe welwillende woorden. Ik heb eenvoudig mijn plicht gedaan. De eer komt echter toe aan een jongen held, die ginds op het veld neerligt!"

Bij deze woorden wendde Hitzler zich, door de overigen gevolgd, naar de plaats, waar de dooden lagen.

Het ontzielde lichaam van den armen knaap nam hij op zijn armen, hief het omhoog en toonde het zwijgend en diep bewogen aan de aanwezigen.

Langzaam en eerbiedig namen de officieren en soldaten hun kepî's af. Met een treurig gelaat liet Hitzler het lijk van den kleinen legionair weer op den grond glijden.

Tegen den avond werden de doode soldaten met militaire eer begraven. Over de laatste rustplaats van den armen kleinen Sepp werd een dubbel salvo gelost.

Was dat een belooning voor het verloren jeugdige leven?

Gaf dit hem het leven terug, dat hij er zoo jong bij ingeschoten had?

Nog stond Hitzler daar, evenals zijn kameraden, in droevige gedachten verzonken, toen men plotseling een schot hoorde.

Gewond en op een bezweet paard kwam een Fransche ordonnans aangerend.

„Kapitein Petit!"

„Wat is er?"

„Ik heb een mondeling bericht van kapitein Lamarque: de Fransche afdeeling, die den spoorweg bewaakt, is overrompeld, men heeft een aantal legionairs gedood!

Kapitein Lamarque heeft mij opgedragen, u daarvan kennis te geven. Hulp is dringend noodig!"

Na deze mededeeling gleed hij uitgeput van het paard.

Ofschoon het geheele kamp nog onder den indruk van den vreeselijken nacht was, liet kapitein Petit onmiddellijk alarm blazen en gaf twintig man bevel om de spoorwegtroepen ter hulp te snellen.

Onder deze twintig man bevond zich sergeant Loup.

Hitzler had den kapitein verzocht om aan dezen tocht te mogen deelnemen.

Sepp had hem namelijk nauwkeurig medegedeeld, hoe zijn kwelgeest, de Arabier Mullah, er uitzag.

Het was duidelijk, dat de oproerige troep dezelfde was, waartoe Mullah behoorde en de Oostenrijker wilde zich wreken op den fanatieken Arabier, die den ongelukkigen knaap zoo gepijnigd had.

Reeds des morgens vroeg marcheerden de twintig manschappen, met versnelden pas naar het spoorwegstation. Reeds spoedig hoorde men gewerschoten en toen zij het station naderden, zagen zij, dat het door Arabieren omsingeld was.

De vijand zag de kleine afdeeling reeds naderen.

Terugkeeren was niet meer mogelijk en even gevaarlijk als voorwaarts dringen.

De luitenant, die den troep commandeerde en den toestand spoedig overzag, gaf daarom bevel om met de bajonet op het geweer door de troep Bedouinen heen te dringen.

In looppas ging men op den vijand aan — er ontstond een kort gevecht van man tegen man. Weldra was men door den vijand heengedrongen, maar daarbij eenige soldaten verloren.

Voordat de verraste Bedouinen van alle kanten konden aanrukken werd er een poort in het station, waarin alle legionairs zich teruggetrokken hadden, geopend en begon een geheele compagnie soldaten den aanval.

Aan deze vereenigde macht gelukte het weldra, in het station te komen.

Daar waren zij belegerd geweest. Gedurende veertien dagen waren zij van de buitenwereld afgesloten, totdat de troep van kapitein Petit hun ter hulp kwam. Intusschen was kolonel markies de Chantilly met een sterke afdeeling infanterie en Afrikaansche jagers in aantocht.

De Arabieren, die woedend waren, dat zij het spoorwegstation niet bij den eersten aanval in handen kregen, hadden intusschen ook een aanval gedaan op Ain-el-Oussek.

De kleine bezetting streed dag en nacht met den moed der wanhoop tegen de overmacht en reeds scheen het, dat de plaats in handen der Bedouinen zou vallen, toen de kolonel met zijn troepen daar aankwam.

Reeds de voorhoede dwong de Arabieren, zich in het gebergte terug te trekken.

Markies de Chantilly liet een bezetting in Ain-el-Oussek achter en snelde denzelfden dag naar het

kamp, waar de Fransche troepen zich nog wanhopig verdedigden.

De Bedouinen schenen den strijd niet aan te durven, maar trokken dadelijk bij het naderen der Fransche troepen, naar de bergen.

De vreugde over het ontzet was natuurlijk groot.

Maar het was den kolonel niet genoeg, het station te hebben behouden; hij wilde de sterkte der Bedouinen en hun plannen weten.

Volgens de berichten waren er meer dan duizend Arabieren in de nabijheid.

Alleen de omstandigheid, dat zij onbedreven waren in het belegeren van versterkte plaatsen, was de oorzaak, dat het zwakke garnizoen het zoo lang kon uithouden.

De drie kameraden hadden alles van het begin tot het einde medegemaakt.

Zij zagen er ellendig uit. Hun wangen waren ingevallen, de oogen lagen diep in hun kassen. Vooral Müller had erg geleden.

Zij hadden schouder aan schouder gestreden, maar als door een wonder was geen van hen zwaar gewond.

Zij vergaten in deze moeilijke tijden, dat zij Vreemdenlegionairs waren en reeds zooveel ondervonden hadden. Geprikkeld door de gruweldaden, die de Arabieren dagelijks pleegden, deden zij hun plicht als soldaten.

Kapitein Marechaux, de bevelhebber van de Afrikaansche jagers, kreeg van den kolonel de opdracht, om al de omstreken te doorzoeken en hem nauwkeurig bericht te zenden of de vijanden zich verstrooid hadden, of bezig waren zich weer te verzamelen.

Terzelfder tijd liet de overste een afdeeling ruiters formeeren, want juist bij zulke gevechten werd gebrek aan cavalerie het ergste gevoeld.

De kolonel liet een dagorder uitvaardigen, waarbij hij mededeelde, dat alle legionairs, die vroeger bij de cavalerie hadden gediend, zich te zijner beschikking moesten stellen.

De Arabieren hadden bij de laatste gevechten ongeveer honderd paarden achter moeten laten.

De overste liet ze eenige dagen goed verplegen, daarna zouden zij gebruikt worden voor het formeeren van een afdeeling cavalerie.

Hitzler meldde zich natuurlijk direct aan, maar Volkmann en Müller bleven bij de infanterie.

Op zekeren dag werden al de legionairs, die zich voor de cavalerie beschikbaar hadden gesteld, lichamelijk onderzocht.

Hitzler werd goedgekeurd en dadelijk ingelijfd bij een afdeeling van de Afrikaansche jagers.

Zoodoende beschikte kolonel de Chantilly thans over een tamelijk sterke afdeeling cavalerie, waarmede hij hoopte, de gevreesde ruiteraanvallen der Arabieren met goed gevolg te kunnen bestrijden.

Kapitein Marechaux werd aan het hoofd deze ruiters geplaatst.

Een reeds bejaarde luitenant, Hans Hagler genaamd, stond hem ter zijde. Deze was een geboren Elzasser; hij diende reeds drie-en-twintig jaren in het legioen. Hij was een van die mannen, die het door buitengewone dapperheid van gewoon soldaat tot luitenant had gebracht. Zijn groote ondervinding, zijn beleid en moed, hadden hem de genegenheid zijner superieuren verschafte, die echter alleen aan hem dachten, als zij zijn raad noodig hadden.

Kapitein Marechaux was zeer eigenwijs en vroeg luitenant Hagler niet dikwijls om raad; maar dezen keer beraadslaagde hij toch met hem over de operaties, die den volgenden dag zouden plaats hebben.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Heete dagen.

Kapitein Marechaux deelde zijn manschappen in.

Hij had ongeveer honderd ruiters bij zich, waaronder zich ook Hitzler bevond, die nauwelijks het oogeblik kon afwachten, waarop hem een gelukkig toeval in aanraking zou brengen met Mullah, den aanvoerder der Bedouinen.

Volkmann en Müller namen afscheid van hun kameraad, want zij waren er van overtuigd, dat de ontmoeting van deze beide personen niet zoo gemakkelijk zou afloopen.

„Kent gij deze omstreken, luitenant?” vroeg kapitein Marechaux.

„Ja, kapitein! Volkomen!”

„Wij moeten het terrein verkennen en zien, hoe sterk de vijand is, of het namelijk slechts een kleine troep is, die op roof uitgaat, of dat wij te doen hebben met oproerige stammen.”

„Goed, kapitein!”

Er werd op de trompetten geblazen en de ruiters vertrokken. Eerst ging het langs een weg, dien de strafgevangenen hadden aangelegd, vervolgens de woestijn in.

Het was een warme dag. De paarden dampten en de ruiters waren zeer bezweet.

De bergketen strekte zich voor hen uit.

Weldra waren zij in het land van den vijand.

„Ik geloof, kapitein, dat wij niet ver behoeven vooruit te rukken, want zoo ver als wij kunnen zien, is er geen vijand te bespeuren”

„Dat beteekent niets, luitenant!”

„Jawel, kapitein! Of hebt u misschien het plan om tot in de bergen door te dringen?”

„Ja, waarom niet?”

„Omdat de bergen, als die door vijanden bezet zijn, ons zeer veel moeilijkheden zullen opleveren”.

„Het is mij er vooral om te doen om te weten, of er inderdaad een groot aantal Bedouinen zijn. De kolonel zou niet zeer in zijn schik zijn, als ik hem niets anders kon mededeelen, dan dat wij in de omstreken geen vijanden bespeurd hebben!”

„Maar intusschen behoort er veel moed toe om tot de bergen door te dringen. Het zou uitstekend zijn, als wij infanterie tot onze beschikking hadden”.

De kapitein lachte en vroeg:

„Hebt gij geen moed?”

„Kapitein!”

De officier liet plotseling zijn paard stilstaan en haalde zijn kijker te voorschijn.

De afstand tot de bergen was ongeveer twee uur. Blauwe nevels hadden eerst den voet der bergen omhuld, nu waren die weggetrokken.

De commandant van den troep hield den kijker wel vijf minuten voor zijn oogen, daarop gaf hij hem aan den luitenant.

„Kijk vooral eens goed naar gindsche hoogte!”

De luitenant deed dit.

„Bedoelt u die witte vlekken?”

„Ja, juist!”

„Maar die bewegen zich niet!”

„Dat is om het even. Ik durf wel wedden, dat daar bij die rotsen een paar honderd Bedouinen gelegerd zijn!”

„Zullen wij hen verjagen, kapitein?”

„Natuurlijk, luitenant! Of denkt u misschien, dat zij vrijwillig vertrekken zullen?”

„Maar kapitein, wij hebben behoefte aan infanterie!”

„Vrijwilligers voor! Wij willen een uitstapje naar de bergen maken!”

In een oogenblik was de helft der ruiters van de paarden gesprongen.

Er werd besloten, vijf man bij de achtergebleven paarden te laten. De andere cavaleristen zouden langzaam met hun paarden volgen.

De luitenant was van zijn paard gesprongen en zei tot zijn manschappen:

„Soldaten! Wij kunnen hier niet op de gewone wijze aanvallen, maar moeten de tactiek dezer barbaren volgen. De kerels hebben ons natuurlijk reeds lang in het oog en verwachten ons!”

Het beklimmen der bergen ging moeilijk.

De kapitein marcheerde aan de spits van zijn vijftig manschappen.

Aan den voet der bergen ontdekte men hoegenaamd geen vijanden. Maar nauwelijks waren de Franschen drie of vier meter hoog, of er werd op hen geschoten. Een der soldaten viel doodelijk getroffen, naast den kapitein neer.

„Op de knieën!” commandeerde kapitein Marchaux.

De vijftig manschappen voldeden aan dit bevel. Zij gingen op den buik liggen; met het geweer in de rechterhand kropen zij omhoog.

Zij bereikten een klein plateau. Op dit oogenblik zagen zij minstens vijfhonderd vijanden tegenover zich, die een verwoed vuur op de Franschen openden.

De kapitein verdeelde zijn manschappen, liet hen plaats nemen achter steenen en struikgewas en gaf bevel aan de cavalerie om van de paarden te stijgen en als reserve achter te blijven, om zich op het beslissende oogenblik mede in den strijd te begeven.

Het gevecht bleef lang onbeslist.

De Arabieren schoten uitmuntend, maar hadden een slechts positie ingenomen; men kon hen goed zien. Iedere witte burnous was een prachtig mikpunt.

De Franschen schoten langzaam en zeker.

Voor en na verdween een der Arabieren van zijn plaats, en rolde van de hoogte af. Eenigen vielen zelfs zoo ver naar beneden, dat zij voor de voeten der soldaten terecht kwamen.

De kapitein was van meening, dat het schieten niet genoeg zou baten.

Wij moeten hen van de hoogte verdrijven, om te

ontdekken of er achter deze troep nog meer Bedouinen aanwezig zijn.

De reserve moest aanrukken.

De Franschen sprongen plotseling uit hun schuilplaatsen te voorschijn en begonnen de steile hoogte te beklimmen. Wel vielen er eenigen door het vuur der Bedouinen, maar toen de reserve naderde, had men den top bereikt.

Nu kwam er leven in den witten troep. Zij sprongen op en vluchtten voor de in stormpas aankomende Franschen, van rots tot rots, in een bergkloof.

De kapitein stond met een paar onderofficieren nog steeds aan de spits.

Zij snelden naar de kloof, verjoegen de vijanden en kwamen op een nieuw plateau, vanwaar uit men een prachtig uitzicht over de bergen had.

Nog eens trachtten de vluchtende vijanden zich te verzamelen; nog eens leden de Franschen sterke verliezen en moest de kapitein in haast de geheele reserve laten aanrukken, om de Arabieren uit hunne stellingen te verdrijven.

Na een kort gevecht moest de vijand verder vluchten; de Bedouinen werden verstrooid en trachtten zich naar alle kanten te redden.

Boven op het plateau werd verzamelen geblazen, omdat eenige ruiters zich bij de vervolging ver verwijderd hadden.

Intusschen nam de aanvoerder der ruiters, met den kijker voor zijn oogen, de omstreken nauwkeurig op. Plotseling uitte hij een kreet van verwondering.

„Wat is er?” riep men.

De kapitein draaide langzaam het hoofd om en keek met den kijker naar de hoogten. Eindelijk nam hij den kijker weer van zijn oogen weg en riep:

„Onze opdracht is geëindigd, wij kunnen dadelijk terugkeeren!”

„Maar kapitein, waarom bent u dan zoo opgewonden?” vroeg de luitenant.

De officier wees naar de tegenoverliggende hoogte:

„Wij hebben minstens duizend Arabieren voor ons. Dat is geen rooversbende! Dat is een heel leger!”

Verbaasd, maar tevens vol zorg keken de soldaten naar de hoogten.

Als men goed keek, kon men groote witte plekken zien, die eerst op witte wolken gelyken, maar zich langzaam heen en weer bewogen.

De terugtocht der expeditie liep glad van stapel.

Zij had een gedeelte van het gebergte van vijanden gezuiverd, maar dat was niet het voornaamste.

Zowel manschappen als paarden kwamen bezweet aan het station terug.

De overste had intusschen vast besloten, nogmaals in de bergen door te dringen, om de Arabieren te toonen, dat de Franschen nogmaals bereid waren, den strijd te aanvaarden.

In den vroegen morgen trok een afdeeling infanterie, begeleid door eenige batterijen veldgeschut en geflankeerd door twee eskadrons ruiters, naar de bergen.

De verkenningen van den kapitein hadden tot gevolg gehad, dat de kolonel zich niet meer kon vergissen over de sterkte van den vijand. Ware dit niet het geval geweest, dan was hij misschien met een veel kleinere troepenmacht uitgetrokken.

Maar in weerwil van dit alles zou spoedig blijken, dat de Franschen niet tegen de Bedouinen waren opgewassen.

Nauwelijks had de voorhoede drie uren gemarcheerd, of zij zag plotseling een kamp voor zich, waaruit een heftig vuur op haar geopend werd.

Een afdeeling cavalerie led vooruit, maar moest spoedig voor het vernielende vuur terugwijken.

Over de geheele hoogvlakte voor de bergen krioelde het van Arabieren.

De kleine afdeeling ruiters had zich, een harer manschappen verloren te hebben, inderhaast teruggetrokken.

De hitte was toegenomen. Als een roodgloeiende bol scheen de zon aan den hemel en richtte haar verzengende stralen op de Franschen. Er werd op de trompetten geblazen, het veldgeschut werd naar boven getrokken, maar kwam onder een vernielend vuur en verloor bijna haar geheele spanning.

Maar de Franschen toonden even dapper te zijn als de Arabieren. De manschappen stapten van hun paarden en brachten het geschut in telling, zoodat men het op den vijand richten kon.

Intusschen begon de infanterie de vijandelijke versterkingen te bestorven. De kolonel, die uitmuntte door dapperheid, ging met getrokken sabel zijn soldaten voor.

Maar de Arabieren lagen in een uitmuntende stelling.

De Franschen waren nog meer dan twee honderd meter verwijderd, toen zij zoodanig beschoten werden, dat zij onmiddellijk moesten terug trekken.

Maar nauwelijks waren zij getireerd, of de vijanden kwamen te paard uit hun stellingen en vielen aan. „Carré formeeren!” beval de kolonel.

In een oogenblik had de infanterie een vierhoek gemaakt.

De vooruitstormende cavalerie der Bedouinen werd nu met een even overstelpend vuur ontvangen, als dat, waardoor de Fransche infanterie was teruggedreven.

Maar de doldriestheid van de Arabieren was zóó groot, dat zij, ofschoon haar voorste liniën overhoop geschoten waren, waardoor zich een wal van menschen en dieren gevormd had, daar doorheen drongen, zoodat een paar honderd ruiters de Fransche linie doorbraken.

Er ontstond nu een wanhopige strijd, die in het voordeel der Franschen eindigde.

De overige Bedouinen gingen op de vlucht.

De Fransche infanterie begon hen nu te vervolgen, maar kwam weldra onder zulk een geweldig kruisvuur, dat zij naar haar stelling terugkeeren moest.

De Arabieren rukten opnieuw vooruit.

Op dit oogenblik gaf de overste den escadrons het bevel, om den aanval der vijanden met een ruiteraanval te beantwoorden.

De soldaten leden vreeselijk door de hitte en hadden voorloopig geen water of proviand meer.

Op het oogenblik toen het bevel kwam, dat de ruiters zouden aanvallen, werden dadelijk de escadrons geformeerd en rukten uit.

Voor hen, die geen deel aan den strijd namen, moest het een prachtig schouwspel zijn, de vijanden op elkander te zien invliegen.

Aan de eene zijde bruine gezichten, met witte burnous gekleed, de armen naakt, met geweren aangelegd, op hun snuivende paarden....

Aan de andere zijde de Afrikaansche jagers in hun schitterende uniformen, vastbesloten om geen schrede te wijken.

Reeds bij den eersten aanval viel de kapitein, die de escadrons aanvoerde, doodelijk getroffen van het paard.

Het Fransche veldgeschut kon op dit oogenblik weinig uitrichten.

Sedert een uur werd het kamp der Arabieren beschoten zonder groote schade aan te richten, want de vijanden lagen verscholen in kuilen en achter rotsen, en nu waren de kanonniërs bevreesd hun eigen kameraden te treffen, als zij op de vijandelijke ruiters vuurden.

Intusschen naderde een gedeelte der Fransche cavalerie de Arabieren al meer en meer. Maar deze toonden een moed en dapperheid, waaraan de Franschen een voorbeeld konden nemen.

Het was een vreeselijk gevecht, waarvan men nog niet kon weten wie de overwinning zou behalen. Dan eens scheen de zege aan de zijde der Franschen, dan weer schenen de vijanden de overwinning te zullen behalen....

Het vreeselijk geschreeuw der strijders, het kreunen der gewonden en stervenden werd door het gedonder van het geschut en het geknetter der geweren bijna onhoorbaar.... Maar boven alles hoorde men het schreeuwen van den legionair, die plotseling met onbeschrijfelijke woede op den vijand aanviel, en die omringd was door een dozijn der dapperste Arabieren; alles wat hem in den weg stond, reed hij omver en zonder ophoud drong hij in de vijandelijke liniën.

Het was Hitzler, die, met den sabel in de hand, zich op Mullah, den aanvoerder der Bedouinen wierp.

Er werden een half dozijn geweren op hem gericht, maar door de vlugheid zijner bewegingen steigerden de paarden.

Met den sabel in de hand baande hij zich een doortocht.

Enige Bedouinen vielen, door zijn sabel getroffen, uit het zadel; een der Arabieren wilde hem met zijn sabel het hoofd kloven, maar Hitzler weerde den slag af en... in het volgende oogenblik viel de Arabier, door een kogel getroffen, neer.

Thans was de weg vrij.

De beide mannen vielen op elkander aan. Zij haatten elkander misschien meer dan alle andere strijders, die den palm der overwinning wilden behalen.

De Arabier ving de eerste sabelhouwen van den legionair kalm op. Zijn gestalte scheen uit brons gegoten; de brandende zon, waaraan hij gewoon was, hinderde hem niet zoo als zij dat de Franschen deed, die vreeselijk door de tropische hitte leden.

Een tijd lang vochten de beide vijanden, zonder dat iemand begrijpen kon, wie van hen overwinnen zou.

Toen de Arabier dacht, dat zijn vijand uitgeput was, ging hij plotseling tot den aanval over.

Hij spoorde zijn paard zoodanig aan, dat het begon te steigeren en op dat oogenblik trachtte hij den legionair onder de voeten te krijgen, maar deze week uit en op het oogenblik dat het paard nogmaals steigerde, stiet hij het edele beest zijn degen in de borst.

Maar een hoefslag van het doodelijk gewonde dier trof zijn linkerarm en maakte het hem onmogelijk, dien te gebruiken. De revolver viel op den grond — en tegelijkertijd viel ook de Arabier.

Vlug kwam hij weer van onder het gewonde paard

te voorschijn en stond reeds weer overeind.

Den volgenden slag van zijn vijand ving hij met zijn linkerarm op en ofschoon hij zijn burnous daarom gewikkeld had, was het wapen daar doorheen gedrongen en een stroom bloed kwam uit den arm te voorschijn.

Nu sprong hij op het paard van den soldaat en, terwijl deze te vergeefs trachtte hem met zijn sabel te bereiken, klemde het menschelijke beest zich zoo vast aan den hals van het beest, dat dit nogmaals opsprong, spoedig weer neerviel en den legionair en den Arabier als het ware onder zich begroef.

Intusschen werd „verzamelen” geblazen. Niemand had opgemerkt, dat de Fransche ruiters, bukkend voor de overmacht der Bedouinen, weer terugtrokken, achtervolgd door hunne moedige vijanden.

Door een panischen schrik aangegrepen, weken de Fransche ruiters terug naar de Fransche infanterie, die in verwarring geraakte.

Nauwelijks hadden zij zich weer eenigszins hersteld, of er kwam een adjudant van den kolonel te paard bij kapitein Petit, die nu het opperbevel over de ruiters op zich had genomen.

„Kapitein, u moet dadelijk een geforceerden aanval tegen den linkervleugel ondernemen. Onze kanonnen loopen gevaar!”

En inderdaad:

Terwijl de cavalerie en de geheele infanterie in den strijd betrokken was, had een afdeeling van de ruiters der Bedouinen zich op de kanonnen geworpen.

Driemaal was het de artillerie gelukt, de wanhopige aanvallen der Arabieren af te weren — maar den vierden keer gelukte het den vijanden te naderen, omdat de Franschen geen ammunitie meer schenen te hebben.

De strijd duurde nu reeds drie uren.

Met verlangen wachtte men op de komst der wagens met ammunitie; niemand kon vermoeden, dat de Arabieren ze hadden buitgemaakt.

De geheele bedekking van het ammunitie-transport was op het plateau verslagen — de karren waren leeggeplunderd.

Reeds wilden de Fransche kanonnières het geschut vernagelen, om het den Arabieren onmogelijk te maken het te gebruiken, toen de Fransche chasseurs d'Afrique met nieuwen moed aangerend kwamen.

De artillerie ondersteunde nu met goed gericht vuur den aanval der Fransche ruiters en het gelukte hun de Arabieren terug te werpen.

Nu was de overwinning algemeen. Dadelijk toen de

kolonel bemerkte dat de Arabieren terugtrokken, vijand, die zich door de vlucht in de bergen trachtte stuurde hij de geheele cavalerie er op af, die den te redden, met grooten moed achtervolgde.

NEGENDE HOOFDSTUK.

De dolk van Sheik Ibrahim.

De macht der Bedouinen in het zuiden van Algiers, en vooral in de omstreken van Ain-el-Oussek, was voorloopig gebroken.

Maar het was waarschijnlijk, dat zich spoedig eenige stammen zouden vereenigen, om den aanbouw van den spoorweg te verhinderen en om tevens wraak te nemen voor de geleden nederlaag.

Het was zeer verstandig van kolonel Markies de Chantilly, dat hij het grootste gedeelte der troepen, voorloopig als bezettingsleger, gedeeltelijk in Ain-el-Oussek en voor het andere gedeelte ter bescherming van den spoorweg, achterliet.

Ook moest er rekening mee gehouden worden, dat de macht langs den spoorweg behoorlijk versterkt werd. Daar de commandant der divisie te Oran over al deze zaken te beslissen had, besloot de Markies naar de noordgrens terug te keeren en ter zijner bescherming slechts een klein detachement mede te nemen.

Deze afdeeling werd samengesteld uit manschappen, die toch spoedig naar Sidi-bel-Abbès zouden terugkeeren en uit een troep Spahis — in het geheel honderd-twintig man; de overste De Chantilly was een knap officier en wilde niet, dat men zeggen zou dat hij te bang was voor zijn eigen leven en veiligheid.

Tevens werden meegenomen die gevangenen, die in den gedenkwaardigen nacht van den opstand in Ain-el-Oussek gearresteerd waren, om in Oran voor den krijgstraad gebracht te worden.

„Eindelijk komt er dan toch een einde aan deze beulsdiensten,” zei Volkmann tot Hitzler, toen de dag van vertrek gekomen was. „De gedachte, om na deze bloedige dagen weder naar Ain-el-Oussek terug te moeten keeren, om daar arme, verblinde menschen te

bewaken en te moeten aanzien, hoe schandelijk zij mishandeld worden, zou onverdragelijk voor mij zijn!”

„Voor mij ook”, antwoordde Müller. „Het wordt hoog tijd, dat wij weer een menschwaardig bestaan kunnen leiden!”

Hitzler begon te lachen.

„Menschwaardig? Arme Müller — wanneer zullen wij met ons drieën weer een menschwaardig bestaan krijgen? Zullen wij wel ooit onze vrijheid terugkrijgen? Wie kan dat weten?”

„Maar daarom, Volkmann, behoef jij het hoofd niet te laten hangen en zulk een treurig gezicht te zetten!”

De jonge Duitscher keek droevig voor zich heen.

Zoo zaten zij met hun drieën bij het wachtvuur voor de tent in het bevestigde kamp aan den spoorweg.

De vlammen wierpen een spookachtig schijnsel op de bruine gelaatstrekken van Volkmann.

„Ik heb niet eens aan mijzelf gedacht!” zei hij.

„Aan wien dan?”

„Aan mijn broeder. Het toeval heeft mij zoo ver in Algerië gebracht, dat ik eenig spoor van hem gevonden heb, maar het geluk om hem te zien en in mijn armen te sluiten, is tot dusver achterwege gebleven. En toch zou dit mijn laatste en voornaamste wensch zijn. Daarna... ja, daarna mag mij gerust een kogel treffen!”

Müller legde de hand op zijn schouder; maar Hitzler vroeg:

„En je moeder, Frits?”

Toen richtte Volkmann zich op, keek de beide vrienden lang en sprakeloos aan en antwoordde eindelijk:

„Je hebt gelijk, Hitzler! Al is ons lot nog zoo treurig en al zullen wij nog vele avonturen in het

Vreemdenlegioen beleven, laten wij ons lot dragen als Duitsche mannen en den moed niet verliezen!"

„Zoo zal het zijn!" gaf Hitzler ten antwoord.

Maar Müller scheen neerslachtig te zijn. Hij was de teergevoeligste van de drie vrienden en in oogenblikken als nu, bleef hij gewoonlijk zwijgen.

Den volgenden dag verliet de afdeeling van den kolonel, bestaande uit twee tamboers, een trompetter, 120 soldaten en een wagen met proviand, het station.

De achterblijvenden vuurden drie salvo's af; de oudste kapitein begeleidde met een afdeeling Afrikaansche jagers en Spahis den terugkeerenden commandant een eindweegs.

Maar spoedig keerde ook deze afdeeling weer in het kamp terug.

De kolonel had er voor gezorgd, dat de manschappen van genoeg water waren voorzien, zoodat er, in weerwil van de gloeiende hitte, ten minste geen gebrek aan water ontstond.

Zoodoende marcheerde de troep, aan wier spits de kolonel reed, vol moed verder.

Zelfs de oudste legionairs dachten, na de nederlaag, die de Bedouinen voor korten tijd geleden hadden, niet aan een overrompeling.

Maar op den elfden dag na hun vertrek kwamen er twee ruiters, die op verkenning uit waren geweest, in het kleine leger en deelden mede, dat zij op drie uren afstands sterke afdeelingen Bedouinen hadden gezien.

„Er zijn er minstens drie tot vierhonderd", zoo luidde het bericht.

Nu was goede raad duur.

Hoogstwaarschijnlijk hadden de Arabieëren door spionnen de reis van den commandant vernomen en wisten zij, dat hij slechts een kleine bedekking met zich voerde.

Vast besloten om hun nederlaag te wreken, wilden zij die wraak nu koelen op den Markies de Chantilly.

Maar de kolonel verloor den moed niet. Des avonds riep hij de twee luitenants en de onderofficieren tot een krijgsraad bijeen, en toen werd er besloten, om den marsch onder alle omstandigheden voort te zetten en desnoods den strijd te wagen.

Den volgenden dag marcheerde de afdeeling in de woestijn, geformeerd tot een carré, in het midden waarvan de overste zich bevond.

Tot tegen den avond vertoonde zich geen vijand.

Maar kort voor zonsondergang zag men aan alle kanten stofwolken en met een woedenden aanval ren-

den eenige honderden ruiters op de Franschen aan.

De aanval was goed voorbereid; dat kon men wel zien.

De overste gaf onmiddellijk bevel te blijven staan en sectie-salvo's af te geven.

„Dit keer zijn wij verloren", zei Mulder tot zijn vrienden.

„Dat is wel te zien", antwoordde Volkmann, terwijl Hitzler er humoristisch aan toevoegde: „Morgen, kameraden, wordt er gehakt van ons gemaakt!"

Reeds in het volgende oogenblik begon de strijd!

Hij was vreeselijk bloedig, maar kort. Wel vielen er op de salvo's der legionairs vele ruiters neer, maar dadelijk daarna waren zij midden onder het hoopje Franschen en sloegen neer al datgene, wat onder hun bereik kwam.

Plotseling stak de Sheik, die de Bedouinen aanvoerde, zijn geweer in de hoogte en riep met luider stem:

„Kolonel, vermijd nu verder bloedvergieten en offer uwe manschappen niet op! Ik eisch alleen uw leven, de anderen kunnen vertrekken!"

Er ontstond een pauze. De kolonel, die steeds nog te paard zat, riep den trompetter toe:

„Blaas het signaal dat het gevecht moet ophouden!" — Onmiddellijk lieten de nog in leven zijnden de wapens zakken, in weerwil van het protest van eenige legionairs, waaronder zich de drie Duitschers bevonden, die onder geen enkele omstandigheid de wapens wilden neerleggen.

Maar niemand volgde hun voorbeeld.

De legionairs werden uiteengejaagd.

Daarop kwam de Sheik te paard en reed naar den kolonel.

Nu waren de beide aanvoerders tegenover elkander.

„Kent ge mij?" vroeg de Sheik.

De kolonel keek den aanvoerder der Bedouinen aan.

„Ja, ik ken u!"

„Ik ben Sheik Ibrahim."

„Dat weet ik."

„U begrijpt, dat u het leven verbeurd hebt."

„Ik heb alleen mijn plicht gedaan als soldaat en tegen mijn vijanden gestreden. Dat is alles!"

„U hebt een bloedschuld op uw geweten, ik zal die wreken!"

„Door overmacht hebt u overwonnen en mijn leven is in uwe handen."

Sheik Ibrahim begon wreed en spottend te lachen, daarop keerde hij zich tot zijn manschappen en riep:

„Bindt hem op een paard en brengt hem weg!”

Opeens maakte Frits Volkmann zijn uniform los en riep:

„Houd op, Sheik Ibrahim!”

„Snoert dien ellendeling den mond!” zei de Sheik, zonder dat hij den spreker met een blik verwaardigde.

Maar reeds had Frits Volkmann den dolk te voorschijn gehaald, die aan een dun snoer om zijn hals bevestigd was. Met beide handen hield hij den dolk met gouden handvat omhoog, zoodat allen hem zien konden.

„Denk aan uw woord, Sheik Ibrahim!”

„Dat is de dolk van den Sheik!” klonk het uit den mond der ruiters.

Nu keek de trotsche aanvoerder om. Eerst bekeek hij het wapen en daarna wendde hij zijn blikken naar den gene, die het in handen had.

Hij herkende hem.

Zwijgend keek de Sheik den legionair aan.

Hij begreep alles.

„Vreemdeling”, zei hij, „je hebt den dolk van Ibrahim in handen. Wat verlangt ge van hem?”

„Het leven van mijn overste!”

Sheik Ibrahim beet zich op de lippen.

„Ik heb hem den dood toegezworen!”

„Maar Sheik, u hebt mij uw eerewoord gegeven!”

„Welnu, het zij zoo! Ik los het in!”

En terwijl hij zich tot Frits Volkmann wendde, ging hij voort:

„Legionair, ik heb woord gehouden, je hebt niets meer van mij te vorderen, maar bij een volgende gelegenheid rekenen wij wel af. Ga met Allah!”

De kring der Bedouinen opende zich. De erg gedunde manschappen van den kolonel legden in haast de gewonden op den wagen — daarop marcheerden zij af. Niemand hinderde hen meer.

De Bedouinen stegen weer te paard en allen keken hun Sheik aan, die zwijgend den troep nakeek, die in de woestijn verdween.

Daarop reed Sheik Ibrahim met zijn ruiters naar het Zuiden.

De kolonel, die als door een wonder van een wreeden dood gered was, riep Frits Volkmann bij zich.

„Legionair”, zei hij, „ik dank door een geheim aan jou mijn leven. Ik verzoek om mij mede te deelen, waardoor je zooveel macht bezit over Sheik Ibrahim, den gevreesden hoofdman der Bedouinen!”

Frits Volkmann vertelde daarop de geschiedenis van den dolk van Sheik Ibrahim.

Toen hij geëindigd had, reikte de kolonel hem beide handen.

„Legionair, ik ben je schuldenaar geworden en geef je mijn woord van eer, dat ik die schuld delgen zal!”

Van dezen dag af aan werd niet alleen Volkmann, maar ook zijn beide kameraden, door alle legionairs met verwondering aangezien.

Zonder verdere tegenspoed bereikte de troep Sidi-bel-Abbès.

Titel van het volgend deel (No. 6)

„Het graf in de woestijn.”

Het Vreemdenlegioen.

EEN DUIVELSCH
VERBOND

LIST, BEDROG EN
GEWELD

AAN DEN INGANG
VAN DE HEL,

DE LAATSTE GROE-
TENV/hVADERLAND,

DE LAATSTE
ANKERPLAATS

DE HEL VAN
SIDI-BEL-ABBÈS

is het, dat de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** voor vijf jaren bindt.

zijn de lokmiddelen der **gewetenlooze wer-
vers van het Vreemdenlegioen**.

in het fort St. Jean te Marseille, worden de **slachtoffers van het Vreemdenlegioen** het eerst ondergebracht. Dan begint de reis.

witte meeuwen, vergezellen het **transport der wanhopige recruten van het Vreemdenlegioen**.

van het leven: het fort St. Theresia in Oran, en de **laatste hoop van den koloniaal** is verdwenen. Thans nadert

of Saida, de garnizoensplaats van de koloniaal, en nu begint het **vreeselijke lijden in het Legioen**.

De waarheid omtrent het Vreemdenlegioen

vernemen de ongelukkigen, die zich door hun zucht naar avonturen of door gewetenlooze ronselaars of wegens het begaan van kleine, in het vaderland bedreven, dwaasheden hebben laten verleiden of zich genoodzaakt zien om voor vijf jaar onder de Fransche vlag te gaan dienen, eerst nu.

Een derde slechts van het Vreemdenlegioen zijn Franschen.
De soldij bedraagt 2¹/₂ cent per dag.

80 op elke honderd koloniaal zien hun vaderland nooit terug, rusten in vreemde aarde; en zij, die terugkeeren, zijn ziek naar lichaam en ziel, want het aantal van hen, die in de woestijnen van Afrika, door het moordend klimaat van Tonkin, door de speren der Sakalaven in Madagaskar of door de Marokkaansche Kabylen zijn gevallen, overtreft verre het sterftecijfer van den Fransch-Duitschen oorlog van 1870-71.

Het verlangen om avonturen te beleven, drijft duizenden en nogmaals duizenden jonge mannen in het Vreemdenlegioen. Hun dorst naar roem, de zucht gevaren te trotseeren, worden op gruwelijke wijze bevredigd, want het leven van den koloniaal is een aaneenschakeling van avonturen en gevaren, welke hij moet doorstaan onder barbaarsche wilde volksstammen, onder beesten in menschengedaante en onder verscheurende dieren. Daarom is het de bedoeling van dit werk door alleszins betrouwbare verhalen licht te verspreiden over de donkere gebeurtenissen, die zich afspelen in het Vreemdenlegioen.

Ieder deel brengt een afgerond verhaal over de **avonturen der koloniaal in het Vreemdenlegioen** — De geschiedenissen zijn op waarheid gebaseerd.

De Verhalen van het Vreemdenlegioen

zijn een getrouwe afspiegeling van de lotgevallen en het lijden van de Europeesche jongelingschap in het Legioen.

Ze zijn een waarschuwing voor Europa's zonen, want ons devies moet luiden: **Elke jongeling diene zijn eigen Vaderland!**

De prijs van elke aflevering met gekleurden omslag is slechts 10 cents (25 centimes).

Elke veertien dagen verschijnt een nieuwe aflevering.

De titels der eerste verhalen zijn:

- Afl. 1: Ten doode opgeschreven.
- Afl. 2: De Crapaudine — een verboden straf.
- Afl. 3: Voor den Krijgsraad.
- Afl. 4: De aanslag op den Postwagen.
- Afl. 5: Verloren voor de maatschappij.
- Afl. 6: Het graf in de woestijn.
- Afl. 7: De roovers der Sahara.
- Afl. 8: Tusschen wilde dieren.

Te verkrijgen in elken boekwinkel; indien niet verkrijgbaar, ontvangt men de gewenschte afl. tegen toezending v. tien cent aan den

Roman-Boekhandel vh. A. Eichler, Heerengracht 313, Amsterdam

Koloniaal in uniform.

De uitrusting is veel zwaarder dan de Europeesche uitrusting in oorlogstijd.